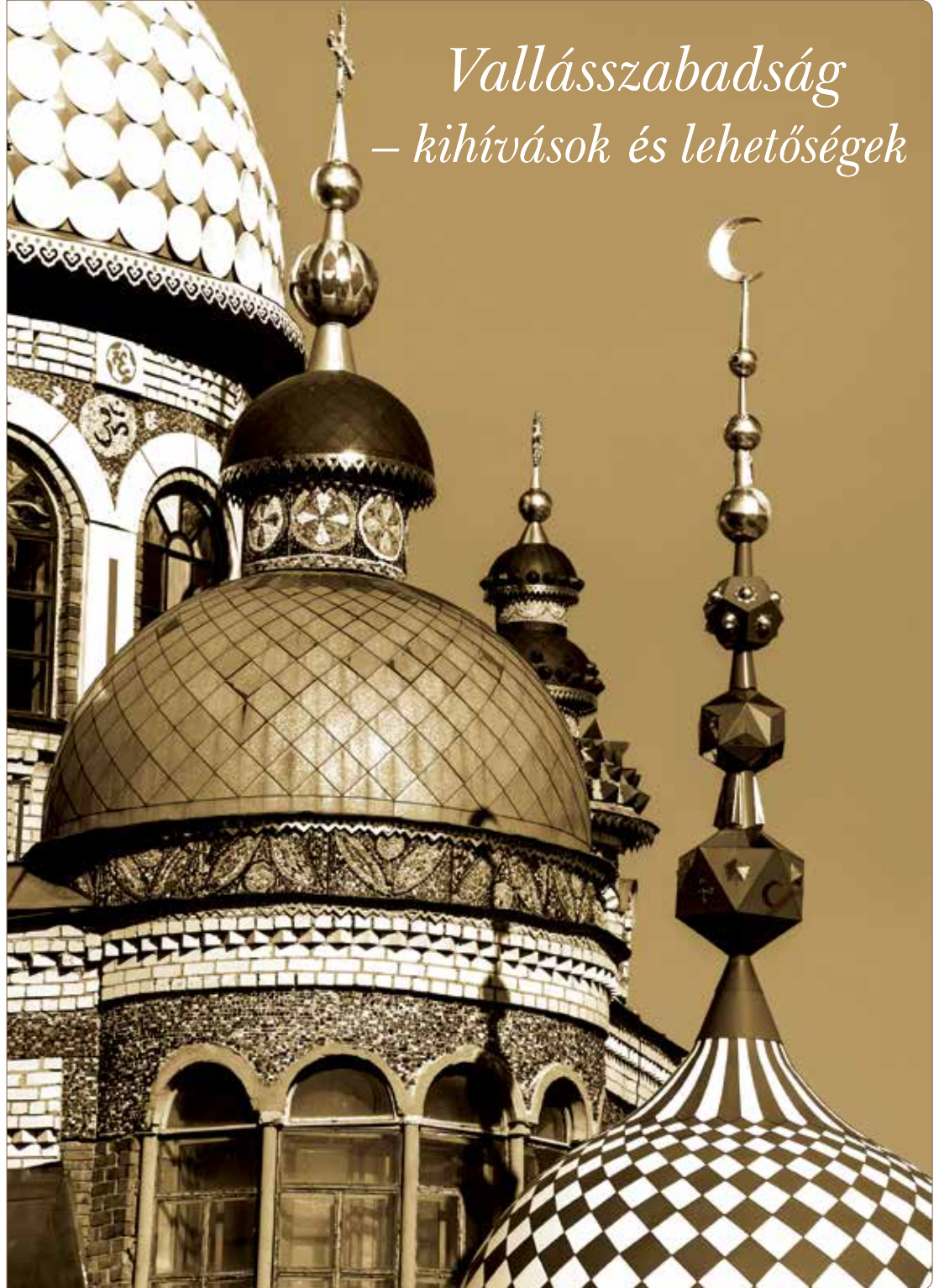

2019. ÁPRILIS: REMÉNYSÉG UKRAJNÁNAK + A MEGTÉRT GONOSZTEVŐ: MIT KÉRT, ÉS MIT KAPOTT?
+ JÉZUS KRISZTUS TESTET ÖLTÉSE ÉS A BŰN + A LÉLEKMENTÉS KULCSA + JÉZUS ÉS NIKODÉMUS – A TALÁLKOZÁS,
AMELYNEK MA IS IDŐSZERŰ UTÓREZGÉSEI VANNAK + NINCS ENNÉL FONTOSABB + A TELJES ŐRÖM

Adventszemle

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK

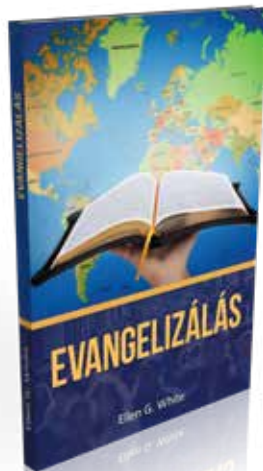
*Vallásszabadság
– kihívások és lehetőségek*

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

A VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE KIADÓ AJÁNLATA:

Ellen G. White: EVANGELIZÁLÁS

Az evangelizálás, a kereszténység lényege, létfontosságú azok számára, akik Isten utolsó üzenetének – a bűn ítélete alatt gyötrődő világnak szóló végső figyelmeztetés – hirdetésére hívtak el. A történelem utolsó óráiban élünk, és az advent üzenetnek, mely az emberiségnek az Úr visszajövetelére történő felkészítése végett hangzik el, hangos kiáltásként el kell jutnia a Föld legtávolabbi pontjaira is.

AZ ADVENTUS
EGYETEM NAPJAI

VÁLJATOK HOZZÁ!

2019. MÁJUS 17-19.

Meghívottunk
dr. Jan Harry Cabungcal

Feliratkozás
uadventus.ro/zileleua2019

A helyek száma korlátozott.
Feliratkozni 2019. május 8-ig lehet

További információk:
Tel: 0753142622
E-mail: secretariat@uadventus.ro

Universitatea Adventus

Hopediscovery
GO DEEPER. FASTER.

a **SEGÍTSÉGEDDEL** elértük
az **1.000.000**-s nézettséget,
és mindezt csupán **3** és fél hónap alatt!

KÖSZÖNJÜK!

HopeDiscovery Romania www.hopediscovery.ro HopeDiscovery Romania

A ROMÁNIAI ADRA PROJEKTJE
A CSALÁDON BELÜLI ERŐSZAK ELLEN

ADRA HÁZ

www.adra.ro

A CSALÁDON BELÜLI ERŐSZAK ÁLDOZATAIT
FOGADÓ SÜRGŐSSÉGI KÖZPONT

021 25 25 117 ajutor@adra.ro

Hívd az **112**-öt, ha erőszakos cselekmény tanúja vagy!

2019. április. A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.
Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georget Părlitu, Viorel Răducan, Ioșif Pașca, Gabriel Ban; Különlleges munkatársak Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Fordította Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107; Tel. 0756-059330; E-mail zakariaslorand@yahoo.fr; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 00 20, Fax 021/323 00 40

ISSN 1842 - 3361

HAZAFELÉ TARTUNK!

Jézus leszáll hatalommal és dicsőséggel

Nemsokára keleten megjelenik egy kicsiny fekete felhő. A távolból sötétnek látszó felleg körülveszi a Megváltót. Isten népe ebben a felhőben felismeri az Emberfiának jelét. Ünnepestes csendben figyelik a föld felé közeledő és egyre fényesebb és dicsőségesebb felhőt, mígnem nagy fehér felhő lesz belőle, amely megemésztő dicsőségként fénylik. Felette a szövetség szövetségének ível. Jézus hatalmas győzőként lép elő. [...]

A királyt útján szent angyalok hatalmas, megszámlálhatatlan sokasága kíséri. Ajkukon dicsőítő ének, mennyei dallam hangzik. Az égen számtalan tündöklő alak látható – „tízezerszer tízezer és ezerszer ezer”. Emberi tollal nem lehet megrajzolni ezt a képet; az a tündöklés meghaladja az emberi képzeletet. [...]

A királyok Királya leereszkedik a lángoló tűz övezte felhőn. Az ég tekeryszerűen felgöngyölödik, a föld remeg, minden hegy és minden sziget ki-mozdul a helyéből.

– *A nagy küzdelem*, 640–642. o.

Hazafelé tartunk!

Az élő igazak „nagy hirtelen, egy szempillantásban” elválnak. Isten szava nyomán megdicsőülnek; Isten halhatatlanná teszi őket, és a feltámadt szentekkel együtt elragadja őket az Úr elé a levegőbe. Az angyalok „egybe-gyűjtik az Ő választottait a négy szelek felől, a föld egyik végétől a másik végéig”. A kicsi gyermekeket szent angyalok helyezik anyjuk karjába. Barátok, akiket régen elszakított egymástól a halál, újra találkoznak, hogy soha többé el ne váljanak. Most boldogan énekelve együtt emelkednek fel Isten városába.

– *A nagy küzdelem*, 645. o.

Mindannyian beléptünk a felhőbe, és hét napon keresztül emelkedtünk a kristálytenger felé

– *Korai írások*, 16. o.

Krisztus eljövetele

Mily dicső lesz megpillantani az Üdvözítőt, és megváltottjaiként fogadni üdvözlését! Régóta várunk, reményünkünk mégse halványuljon el! Ha el bírjuk viselni, hogy Krisztus szépségét csodáljuk, örökre áldottak leszünk. Hangosan kiáltanom kell: „*Hazafelé tartunk!*”

– *Bizonyágtételek*, 8. köt., 253. o.

TARTALOM

3 Vezércikk

Hazafelé tartunk!

4 A hónap témája

Dragoș Mușat, Dănuț Obăgeanu

Sergiu-Daniel Macovei

Gabriel Ișvan, Petre Niță

Anca Benjamin, Mihai Miron

Vallásszabadság

– *kihívások és lehetőségek*

9 Misszió

Ion Cernușcă, Traian Aldea

Eduard Călugăru, Balla Loránd,

Robert Georgescu,

Ștefan Tomoiagă,

Toader Brândzanic

Reménység Ukrajnának

15 Advent történelem

Cristian Trenchea

Joseph Bates (3)

16 Teológia

Laurențiu Moț

A megtért gonosztevő:

mit kért, és mit kapott?

18 Doktrína

Szallós-Farkas Zoltán

Jézus Krisztus testet öltése

és a bűn (2)

21 Advent történelem

Szilvási József

Hetednapos adventista identitás (2)

A laodiceai üzenet Ellen G. White

írásaiban

22 Misszió

Farkas Győző

A lélekmentés kulcsa

23 Egyházi élet

Szász Ernő

Dicsérjük az Urat!

24 Hermeneutika

Daniel Olariu

Dániel apokalipszisének értel-

mezési elvei: A rinyilatkoztatás

irodalmi eszközei (3)

26 Lelkiség

Dan Constantinescu

Jézus és Nikodémus

– *a találkozás, amelynek ma is*

időszerű utóregzései vannak

28 Hitvédelem

Ștefan Radu

Nincs ennél fontosabb (1)

30 Gyermekoldal

Alina Chirileanu

31 Szívtől szívnek

Ștefan Tomoiagă

A teljes öröm

VALLÁSSZABADSÁG – KIHÍVÁSOK ÉS LEHETŐSÉGEK

1. Melyek az ön legnagyobb félelmei a hazai vallásszabadsággal kapcsolatosan?
2. Hitünk sajtóságtos igazságainak bemutatása közben mit tehetünk annak érdekében, hogy elkerüljük a fölösleges ellenreakciókat?
3. Meddig mehet el a keresztény ember az országa, vagy akár a világ politikai életében tapasztalt, helytelennek tartott tendenciákkal szembeni véleménynyilvánításában?
4. Csak akkor küzdhetünk mások vallásszabadságáért, ha ismerjük az embereket. Hogyan ismerhetjük meg jobban embertársainkat és lelkiismereti szabadságuk megőrzésével kapcsolatos nehézségeiket?
5. Mit tehetünk annak érdekében, hogy az emberek helyesebb képet alkothassanak egyházunkról?

1. A vallásszabadság jogát az ember a teremtéskor kapta, amit azonban elveszíthet, ha nem fordít rá kellő figyelmet. Legnagyobb félelmem az, hogy elkezdjük azt hinni: már semmit sem kell tennünk a lelkiismereti szabadságért, hogy nem kell többé proaktívan gondolkodnunk, tevékenykednünk, hanem elég csupán örövendünk a vallásszabadságnak.

Amikor erről a kérdésről beszélünk, azt hiszem meg kell említenünk a proaktív szemlélet fontosságát. A vallásszabadságot naponta támogatni kell imákkal és cselekedetekkel. Továbbá, a vallásszabadság nem azt jelenti, hogy kompromisszumokat kötve, toleránsan élünk. A vallásszabadság az a jog, ami kifejezi minden ember egyenlőségét, kizárja a felsőbbrendűséget, valamely vallás nemzeti voltának hangsúlyozását. Úgy gondolom, minden egyháztagnak erkölcsi kötelessége cselekvési területén belül kiállni a lelkiismereti szabadságért.

2. Hitünk sajátosságait pozitív és dinamikus módon kell bemutatnunk. Ezen igazságok forrása a Biblia, Isten ihletett Igéje kell, hogy legyen. Aztán be kell mutatnunk azokat a jótékony hatásokat is, amelyeket ezen igazságok birtoklója megtapasztalhat, ha alkalmazza azokat az ő életében.

Ezeknek a jótékony hatásoknak lehetnek jelenkori vagy akár történelmi vetületei is, és a bemutatásból nem szabad kizárnunk az igazság profetikus szempontjait sem.

3. Akkor ismerjük meg jobban embertársainkat, ha kommunikálunk velük. Azt gondolom, itt kezdődik az ismeret, ami után fel kell fedeznünk a bennünket egyesítő elemeket. A vallás- és lelkiismereti szabadság hirdetésében számos terület létezik, ahol közös frontot képviselhetünk embertársainkkal, és javasolhatjuk a hatóságoknak bizonyos szélsőségek vagy feszültségek feloldását. És természetesen reagálnunk kell, ha hátrányos megkülönböztetést vagy diszkriminációt érzünk embertársainkkal szemben.

4. Úgy gondolom, hogy ilyen értelemben nagy segítséget jelenthet a Nyitott Kapuk Napja. Egyházunk istentiszteletei és tevékenységei nyilvánosak. Hívjuk meg az embereket a gyülekezetbe, majd figyeljünk oda a szükségleteikre, és támogassuk őket, ha szükségük van ránk. Hasznosak az olyan istentiszteletek, amelyeket az iskolákban, kórházakban, rendőrségen és különböző szolgáltató ágazatokban dolgozó személyekért tartunk, amikor imádkozhatunk értük, és kifejezhetjük értékelésünket a munkájuk iránt. A másik fontos terület továbbá a törvényhozással kapcsolatos. Hasznos lenne, ha a gyülekezeteinkben lennének jogi végzettséggel rendelkező személyek is.

5. Az érdekek nélküli társadalmi munkának nagyon sok jótékony hatása van, akár csak a különböző ifjúsági tevékenységeknek. A nehéz helyzetben levők számára alapított támogatói csoportok szintén nagyon hasznosak lehetnek. Javasolom, szervezzünk istentiszteleteket, ahol kifejezhetjük hálánkat és értékelésünket azok iránt, akik a lakóhelyünk körzetében a közösséget szolgálják. Akár jelképes ajándékkal is meglephetjük őket, ami idővel szorosabb kapcsolatot eredményezhet velük. ■

Dragoș Mușat, a Lelkiismeret és Szabadság Egyesület elnöke, a Lelkiismeret- és Vallásszabadság Osztály igazgatója, Romániai Unió

1. A mai társadalmat egyre inkább a vallás iránti közöny jellemzi. Ilyen környezetben mindenki teljesen szabadon hisz vagy éppenséggel nem hisz. Azonban aggodalomra adhat okot az, ahogy a társadalom a missziómunkához viszonyul. A szabadság fogalma alatt nem csak azt értjük, hogy szabadok vagyunk hinni bizonyos dolgokban, hanem azt is, hogy beszélhetünk másoknak a hitünkről, és minél több személyt meggyőzhetünk, hogy fogadja el a meggyőződésünket. Ezen a téren tapasztalható némi feszültség. Találkozunk a körülöttünk élők hitével, és nem minden esetben tudatosul bennünk – vagy nem is foglalkoztat – a másik ember szabadsága. Túlságosan kizárólagos módon érdekel a saját szabadságunk, ezért talán itt az ideje arra is odafigyelni, hogy a másik ember is szabadon eldöntheti, milyen hitet követ.

2. A válasz attól függ, hogy mit gondolunk a missziómunkáról – felkínálunk valamit, vagy lerohanjuk az embereket? Amíg a missziómunka megmarad a kínálat vagy az ajánlat szintjén, addig a körülöttünk élők jogainak és szabadságának a területén vagyunk. Ha viszont túlzott lelkesedésből vagy bármilyen más okból invazív támadásba kezdünk, és megpróbáljuk ráerőltetni az emberekre a meggyőződésünket, átlépünk egy határt, és ellenérzéseket keltünk az emberekből.

3. Feszültségforrás egyfelől tudni azt, hogy helyes hittel rendelkezünk, másfelől pedig az embertársak azon jogáért harcolni, hogy szabadon eldönthessék, miben hisznek. Ennek talán az egyetlen módja – a viszonylagosság elvének elvetésével – az, hogy mindenekelőtt törekszünk a másik ember megismerésére. Ismeret csak közeledés által jöhet

létre. Amennyire csak tőlünk telik, törekedjünk az emberek közelében lenni, szeressük és értsük meg őket, tárjuk ki a szívünket előttük. Ha megértjük az embereket, képesek leszünk elfogadni a köztünk levő különbségeket is.

4. Meg kell tanulnunk megismertetni magunkat. Éveken át éltünk névtelenségbe burkolózva, mert csupán így tudtuk biztosítani az egyház túlélését. Most azonban rendelkezésünkre áll a szükséges szabadság, és kiléphetünk a háttérből. Amit az egyház tesz, azt láthatóan kell tennie. Többé ne rejtőzzünk el bizonyos egyesületek mögé, mint például az AMICUS, az ASEF vagy az ASUP mögé. Méltósággal és bizalommal mutassuk be értékeinket és meggyőződéseinket. Ne saját meggyőződéseinket közvetítsük, hanem az egyház meggyőződéseit, és ne csatoljuk az egyház nevét olyan intézményekhez, amelyek nem az egyházhhoz tartoznak.

5. Néha nem is akarjuk, hogy olyannak ismerjenek meg, amilyenek vagyunk, mivel nem úgy élünk, ahogy élnünk kellene. Ezért tehát legfontosabb teendők igazi hitelet élni, teljes összhangban az egyházi elvekkel. És akkor, de csak akkor leszünk képesek „exportálni” értékeinket. A társadalom látni szeretné bennünk az igazságot. Különbözőn függetlenül minden próbálkozástól és tevékenységtől, amellyel igyekszünk megismertetni magunkat, csak képzetek leszünk, és nem fogunk jó benyomást kelteni az emberekből. ■

Dănuț Obăgeanu, a Vallásszabadság Osztály igazgatója,
Bánáti Egyházterület

1. Azt gondolom, hogy a vallásszabadság jogát az Üdvözítő áldozata révén kaptuk meg, és meggyőződésem, hogy semmi nem szerezhet nagyobb örömet számunkra Jézus visszajövetelének határozott jeleinél. A Szentírás teljesedni fog, a közöny és a tétlenség ellenére is. A félelem akkor jótékony hatású, ha eleget teszünk történelmi rendeltetésünknek, és eltökélt szándékunk üdvösséget nyerni Isten dicsőségére.

2. Amennyiben minden cselekedetünk az Igében leírt elveket követi, Krisztus egyháza előtt továbbra is mentő megoldások tárulnak fel azokban a kérdésekben, amelyekre pontos válaszokat várunk. Ellenben tényleges ellenkezés tapasztalható azokkal az igazságokkal szemben, amelyek megfeddik a hitetlenséget és a gonoszságot. Tény viszont, hogy a Megváltó szelídségre, jóságra és a Szentlélek általi bölcsességre utaló példája támogató és bátorító reakciókat is kiválthat az emberekből.

3. Ha életünk határozott módon lehorgonyoz Istenben, megoldásokat találunk a mindennapok zavaró nehézségeire. Mindaz, amit a saját, valamint a körülöttünk élők üdvösségéért teszünk, csodálatos módon tovább gyűrűzik.

Üdítő érzés szabadságban élni, mivel ha olyan értékek szerint élünk, amelyekben hiszünk, életünk befolyása embertársaink életében is meglátszik majd. Akkor ismerhetjük meg jobban az embereket, ha a világ közönyére üdvözítő megoldást kínálva élünk.

4. Azt hiszem, továbbra is valós képet kell bemutatnunk Jézus Krisztusról cselekedeteink, döntéseink, gondolataink, de főleg a hitünk révén. Mindannyian a stabilitás és a reménység tényezőjeként kell élnünk legalább abban a közösségben, ahová tartozunk. A krisztusi értékek és Krisztus egyháza a hit, a tiszta gondolatok, a gyöngéd és szelíd magatartás által mutatkoznak meg a szabadságért és igazságért vívott kitartó küzdelmünkben.

5. Mindannyiunk számára adott a lehetőség, hogy Krisztus egyházában üdvözítő kezdeményezésekkel álljunk elő. Egyházként egységes döntéseket kell hoznunk, figyelniük kell Isten tervére. A gyülekezet kiegyensúlyozott terveket dolgozzon ki a közösségen belül és kívül zajló tevékenységekre vonatkozóan. Ne úgy tekintünk a világra, mint a gyülekezeten kívüli közösségre, hanem mint annak egyfajta „kiterjedésére”. Minden egyháztag munkája fontos.

Nem csak azzal járulhatunk hozzá a munkához, hogy felhívjuk a figyelmet a lehetőségekre és a veszélyekre, hanem úgy is, hogy átültetjük a gyakorlatba az írott Ige alapján hozott közös döntéseinket. A gyülekezet számára fontos, hogy munkája konkrét bizonyítékai révén növekedhet, és lépésről lépésre fejlesztheti egyházi mozgalmunk missziós projektjeit. Ezek a tevékenységek nem csupán az alábbiakra korlátozódnak: oktatás, lelki támogatás, egészségügy, élelmzés, a rászoruló felruházása, idősekért végzett ön-

kéntes munka, az elítéltek látogatása, de különösképpen Krisztus ajándékainak felajánlása: a megváltás, az egységes munka, a proaktív szemlélet és a határozott kiállás közösségünk társadalmi problémáiban – hanem sok más szolgálattal együtt képezik a missziós tevékenységet. ■

Sergiu-Daniel Macovei, a Vallásszabadság Osztály igazgatója, Moldvai Egyházterület

1. Legfőbb félelmem a két szélsőség társadalmi nyomása: egyfelől a nyugati nyomás, az erkölcstelen kisebbségek által eltúlzott személyes szabadságok joga (LGBT-közösségek, nemi identitásváltás stb.), amely nehéz helyzetbe hozza a vallási kisebbségek által hangoztatott lelkiismereti szabadság kérdését; másfelől pedig a keleti nyomás, a hagyományok csoportos védelme, mely szerint veszélyes és eltörrendő minden, ami nem tartozik az ország sajátosságai közé (a hagyományos értékek védelmére hivatkozva olvashatunk például a sajtóban a Jehova tanúi felekezet betiltásáról, vezetőinek letartóztatásáról, egyes tagok meghurcoltatásáról Oroszországban). E két szélsőség szorításában a román társadalom bármikor kezdeményezheti a jelenlegi széleskörű vallásszabadság korlátozását.

2. Véleményem szerint pontosan azt kell tennünk, ami a célunk: prédikálni hitünk sajtóságos igazságait. Ez azt jelenti, hogy jó lenne arra összpontosítani, amit a Biblia mond, és kevésbé támadni mások vallását és hitgyakorlatát. Egyszerűen úgy kell bemutatnunk az igazságot, hogy az magától elvárt következtetéseket gerjessen a hallgatókban. Az igazság rántsa le a leplet az idegen hitről és vallásgyakorlatokról, de anélkül, hogy nyilvános evangelizációink során gúnyolódnánk, „lelepleznénk” vagy támadnánk másokat.

3. Az intézményes utat javaslom, ha segíteni akarunk lelkiismereti szabadságában korlátozott vagy nehézségekbe ütköző embertársainknak. A gyülekezetek vagy a Lelkiismeret és Szabadság Egyesület helyi fiókjai a legmegfelelőbb eszközök arra, hogy állást foglaljanak a lelkiismereti megkülönböztetés ellen. Ezt megtehetjük imádkozás és együttérzés révén, de intézményes úton is: beadványokkal, petíciókkal stb.

4. Határozzuk el, hogy olyan programokat dolgozzunk ki, amelyekkel tömör és kiegyensúlyozott módon mutatjuk be embertársainknak a Hetednap Adventista Egyház tevékenységeit. Ha az információs űrt nem mi töltjük be, hagyjuk, hogy a társadalom tagjai azt higgyék el, amit a világ állít rólunk. Minden gyülekezet szervezzen évente olyan programot, amely során bemutathatja az advent missziómunka egy-egy meghatározó tevékenységét.

5. Számos programunk és tevékenységünk van, és az itt elhangzott javaslatokhoz hozzáadhat a helyi vezetők képze-

lőereje is. A gyülekezetek például megszervezhetik a „Nyitott Kapuk Szombatját”, amikor is meghívhatják a helyi hatóságok vagy intézmények képviselőit (iskola, rendőrség, önkormányzat, kórház, orvosi rendelő stb.). Egészségügyi előadásokat szervezhetnek, ahol nyíltan beszélhetnek az adventista egészségügyi rendszerről, annak történelméről és megvalósításairól, világszinten népszerű értékeiről. Hasonló tájékoztatást nyújthatnának az adventista oktatási rendszerről, főleg olyan területeken, ahol van Adventista Egyházhoz tartozó oktatási intézmény. Tájékoztathatunk bármilyen, az egyházunk által promovált, közérdekű területről is. ■

Gabriel Işvan, a Vallásszabadság Osztály igazgatója, Munténiai Egyházterület

1. Romániában a vallásszabadság terén az utóbbi években nagyjából toleráns légkör uralkodott. Mindezek mellett azonban meg kell említenünk néhány fontos tényezőt:

a) A történelem igazolta, hogy a vallásszabadság törékeny, változó valóság, ezért folyamatosan támogatni kell törvényekkel és az emberek mentalitásának nevelésével. Ilyen értelemben fennáll a kockázata, hogy bizonyos változások vagy válságok függvényében változhat a toleráns hangulat.

b) Továbbá fennáll a kockázata a vallásszabadság elméleti síkra helyezésének, ami azt jelenti, hogy egy bizonyos pillanatban minden a rendjén van, a hivatalos nyilatkozatok ódákat zengenek arról, hogy mennyire értékes a lelkiismereti szabadság, miközben a valóságban az emberek gondolkodásában nem áll be alapvető változás. A vallásszabadságnak az emberhez és az emberi értékrendhez van köze, ott kell valós változásoknak bekövetkezniük!

2. Ha odafigyelünk az emberek lelki vagy érzelmi alkátára, bölcsességre törekszünk, amikor sajtáságos hitalapelveinket megismertetjük velük. Jézus Krisztus előbb kapcsolatba lépett az emberekkel, és csak ezután mutatta be az üdvözítő igazságot. Attól, hogy sajtáságos hitalapelvekkel rendelkezünk, még nem kell önteltté válnunk, inkább felelősséget kellene éreznünk, jobban oda kellene figyelni az igazság szépségére és értékére, és arra, ahogyan hirdetjük azt.

3. Tudatosítanunk kell az emberekben, hogy mekkora értéket képviselnek a teremtés és a megváltás révén, beszélnünk kell arról, hogy minden ember egyedi, és egy ma-

gasabb rendű ajándékkal rendelkezik – a lelkiismereti- és vallásszabadsággal. Ha helyes információkkal látjuk el embertársainkat a vallásszabadság kérdésével kapcsolatban, akkor közelebb kerülhetünk hozzájuk, és ha netán nehézségeik adódnak, támogathatjuk őket.

4. A birtokolt értékek szépségének függvényében kell átváltoznunk – csak így lehetünk hitelesek embertársaink előtt, és így kerülhetünk közelebb hozzájuk. Némelyek aszerint alakítják felfogásukat Istennel és az egyházzal kapcsolatban, hogy milyen keresztények vagyunk mi. Embertársainknak hitelességre és barátokra van szüksége, és akkor a Szentlélektől átforgalmazott keresztények nemes értékeket fognak átadni a társadalomnak. **Ennek értelmében tehát, mielőtt beszélünk, előbb legyünk azok, akinek valljuk magunkat!**

5. A gyülekezet rendeltetése világosságot és reménységet árasztani a társadalomban. A gyülekezet előkészíthet és szervezhet nevelő vagy társadalmi jellegű tevékenységeket, ahol érinthetnek lelki vagy pszichológiai témájú kérdéseket. A gyülekezet nem enkláve, hanem nap, amelyből a sugarak (az emberek) szétáradnak az embertársak felé. A programokon és a tevékenységeken túl a körülöttünk élő embereknek barátságra és együttérzésre van szükségük, ezért a kegyelem által átforgalmazott keresztény legyen kedves és tiszteletudó mindenkivel, függetlenül a hitétől vagy a társadalmi rangjától. ■

Petre Niță, a Vallásszabadság Osztály igazgatója,
Olténiai Egyházközség

1. Románia Európai Uniói tagsága nem jelent teljeskörű garanciát a vallásszabadsággal kapcsolatosan. Itt van például Bulgária figyelmeztető esete, ahol a parlament hamarosan megszavaz egy megszorításokat tartalmazó vallásügyi törvényt. Romániában a hittérítés megnehezítése érdekében próbálkozások történnek a hit szabad kifejezésének és új gyülekezetek alapításának korlátozására, a már elismert gyülekezeteken belül.

2. Mindig lesz egyfajta feszültség a vallási azonosság kifejezése és a más egyházak hívei iránti tisztelet között. A kihívás abban áll, hogy kedvesen kell bemutatni hitünk sarkalatos igazságait, miközben tiszteletben kell tartanunk mások véleménynyilvánítási jogát, és kerülnünk kell az erőszakosságot a más hitet vallókkal szemben.

3. Hatékonyak bizonyultak a vallásszabadság népszerűsítése érdekében szervezett nyilvános rendezvények, amelyek során különböző látásmóddal rendelkező emberek találkozhattak és ismerhették meg egymást.

1. Romániában az utóbbi három évtizedben a vallásszabadság pozitív tendenciát követett. Összefoglalva nemzeti történelmünk bizonyos szakaszaival, vagy a más államokban uralkodó állapotokkal, országunkban általánosságban véve pozitív, előnyös hangulat uralkodik mindazok számára, akik szeretnék megélni vallási tapasztalatukat.

A legfőbb helyi aggodalmak inkább arra vonatkoznak, amire a világszinten zajló események láttán esetleg várhatunk.

A fegyveres konfliktusok, az élelmiszerhiány a szegényebb országokban, a világszinten egyre terjedő éhínség, vagy a gazdasági válságok mind olyan tényezők, amelyek bármikor változást idézhetnek elő a vallásszabadság terén a nagyvilágban, így országunkban is.

Az általános pozitív hangulat ellenére Romániában némi esetben türelmetlenség tapasztalható a másik ember vallási értékeivel, meggyőződésével és hovatartozásával szemben, és ez főleg a falusi környezetben érzékelhető.

4. Elsősorban saját befolyási körünkben gyakoroljuk a hitünket. A csupán elméleti vallás, ha nem mutatkozik meg a mindennapi élet legapróbb részleteiben, nem képes hatni másokra. A különleges értékekre épített élet egyszerűen nem kerülheti el az emberek figyelmét.

5. Leghatékonyabbak azok a módszerek, amelyek a helyi közösség szükségleteire kínálnak megoldást. A jótékonyági munka, a hátrányos társadalmi kategóriák támogatását szolgáló projektek számos előítéletet ledönthetnek. Ha csupán a gyülekezet falain belül maradunk, félreértelmezzük a gyülekezet rendeltetését és helyét a társadalomban. ■

Anca Beniamin, a Vallásszabadság Osztály igazgatója, Észak-Erdélyi Egyházterület

A városokban az egyház mint intézmény által képviselt erkölcsi és lelki értékekkel szemben tapasztalható egyfajta intolerancia.

2. Véleményem szerint határozott módon kellene a körülöttünk élők szükségletei felé fordulnunk, hogy később majd beszélhessünk a sajátos igazságokról is. Az egyház arra hivatott, hogy a fentről kapott lelki ajándékok megnyilvánulása révén eleget tegyen küldetésének. Az erőszakos, provokatív és jó érzést nélkülöző magatartás elutasításba fog ütközni, amely sok esetben helyrehozhatatlan töréseket okoz. Isten nem arra hívott el bennünket, hogy provokáljunk, hanem hogy a kinyilatkoztatott mennyei üzenetet hirdessük.

3. A kérdés lényegében tartalmazza a választ is. Ha meg akarjuk ismerni embertársainkat, küzdenünk kell értük, támogatnunk kell őket személyes szabadságuk, de főleg lelkiismereti szabadságuk megőrzésében.

4. A hívők úgy mutathatnak be valós képet az egyházzal és örök értékeinkről, ha tevékeny szolgálatot vállalnak a társadalomban, és minőségi kapcsolatokat ápolnak személyes, valamint intézményes szinten. Csak így rombolhatjuk le az előítéleteket.

5. A gyülekezetnek az a hivatása, hogy olyan lelki, társadalmi, egészségügyi és nevelői programokat dolgozzon ki, amelyek választ nyújtanak az emberi szükségletekre. Helyi közösség tevékeny szolgálata az emberek életében hosszútávon különleges hatást gyakorol mind az ember-társak, mind pedig a szolgálattelvők életére. ■

Mihai Miron, a Vallásszabadság Osztály igazgatója, Dél-Erdélyi Egyházterület

REMÉNYSÉG UKRAJNÁNAK

Kelet-Ukrajnában közel öt éve dübörögnek az ágyúk, rognak a gépfegyverek, emberi áldozatokról, naponta legalább két-három ember haláláról vagy sebesültekről szólnak a hírek. Abban a régióban az embereknek testi és lelki táplálékra van szükségük, valamint Jézusra, hogy egy szebb jövő reménységét nyújtsa számukra. A Romániai Unió elnöke, Ștefan Tomoioagă testvér által vezetett romániai evangélisták január 25-én érkeztek a Donbasz körzet egyik legfontosabb városába, Kramatorszkba. Ugyanazon a napon érkezett meg az ukrainai román központból a hét fordító is Cernușcă Ion testvérünk irányítása alatt. A romániai evangélisták megismerkedtek fordítóikkal, majd megtörtént a misszióterületek kiosztása.

A Donbasz körzet adventista gyülekezeteinek lelkipásztorai személyautóikkal jöttek, hogy a kijelölt területekre szállítsanak bennünket. Amikor Sztaniszlav Noszov unióelnök és a Kelet-Ukrajnai Egyházterület elnöke, Lev Vertilo kijelölték a misszióterületeket, még fogalmunk sem volt arról, hogy milyen távolságra lehetnek ezek a gyülekezetek. A havas, jeges úton ráébredtünk, hogy a helyzet sokkal komolyabb, mint gondoltuk.

Az evangélisták és fordítók:

Tomoioagă Ștefan – Valerii Grib

Călugăru Eduard – Ion Cernușcă

Aldea Traian – Vitalii Stirencu

Balla Lóránd – Alexei Corovițchii

Stan Benjamin – Ion Scripcari

Georgescu Robert – Vasile Popovici

Brândzanic Toader – Gheorghe Cernăuțan

Közel 4 órát utaztunk a Szelidove nevű városig. Csapatunk tagjai voltak: Călugăru Eduard lelkipásztor, Ion Cernușcă fordító, valamint Andrej Vypuschenko, a szelidovei és gorneaci gyülekezetek lelkipásztora. 130 kilométert tettünk meg igencsak rossz útviszonyok között. Minden városban látni lehetett a hatalmas szénbányákat, ám ezek némelyike be van zárva, és a munka nélkül maradt emberek túlélésük érdekében állami segítségre szorulnak.

Szelidovén az adventista imaházban tartottuk az evangelizációs istentiszteleteket. Itt nagyon kevés adventista maradt. Nagyjából 15 látogató jött el az előadásokra. Gorneac helységben esténként a városi zeneiskola dísztermében tartottuk az összejöveteleket. Naponta hozzávetőleg

35 személy, jobbára nők és gyerekek jöttek el az előadásokra. Az emberek kezdés előtt egy órával már megérkeztek, és a hidegben várakoztak a program megkezdésére. Szelidovében valamivel melegebb volt a teremben, mivel egyik testvérünk, aki korábban bányászként dolgozott, megrakta szénnel a kályhát. Az embereket annyira érdekelték a „Válaszd a jót!” című előadássorozat témái, hogy minden egyes előadás hanganyagát rögzítették a telefonjaikkal, hogy családjaikkal együtt újra meghallgathassák.

Az evangelizációs sorozat befejezése után egyszerűen nehezünkre esett elválni ezektől a figyelmes, Jézus Krisztus szeretetét megismerni vágyó emberektől. A munkát a helyi lelkészek folytatják majd az „Így szól a Biblia” című szemináriummal. ■

Ion Cernușcă, Ukrainai Román Központ

Evangéliummal a lövedékek között

Két városban tevékenykedtem – Konsztantinszkajában és Toreckben –, és mindkét település nagyon közel fekszik a háborús övezethez. Párhuzamosan tartottuk az előadásokat minden nap 14, illetve 17 órától a két városban. A 30 kilométeres út megtételéhez elég hosszú időre volt szükség, mivel militarizált övezetben voltunk, és útközben rendőrségi ellenőrzési pontoknál is meg kellett állnunk. Konsztantinszkaja városában egy magánháza volt berendezve a gyülekezet, amelynek 25 tagja van, amiből azonban csak 8–10 személy jött el, ráadásul nincs presbiterük, sem teljes bizottságuk, mivel a gyülekezetben nincs megválasztható férfi, és az ukránok nem fogadják el, hogy a nők vezetői szerepet töltsenek be. Azt hiszem, hogy a tagok és a barátkozók alacsony száma annak tudható be, hogy az előadások 14 órakor kezdődtek, és a helyszín is a város peremén volt. Toreckben csupán egy 3 tagú csoport létezik, a helységben egyetlen evangélista dolgozik, aki valójában egy Moldovából származó, román ajkú nyugdíjas lelképásztor. A csoport egy kisebb szállodai teremben gyűlt össze a városközpontban, s ennek köszönhető, hogy minden alkalommal 15–25 személy vett részt az összejöveteleken.

A programot egészségügyi előadással kezdtük, majd következett az evangelizáció. Az első 4–5 alkalommal nagyobb szerepet kaptak az egészségügyi prezentációk, 40–50 percet tartottak. A sorozat második felében aztán nagyobb hangsúlyt fektettünk az evangelizációra. A hallgatókat, férfiakat és nőket igencsak érdekelték az egészségügyi kérdések, aztán fokozatosan kezdték meg-

ízlelni az evangélium igazságainak ízét is. Eleinte semmit sem tudtak az imádkozásról, az evangéliumról, azt sem tudták, hogy imádkozás közben fel kell állniuk, viszont elég hamar átértékelték a bibliai hangulatot, és szép tevékenységeink voltak. Személyes beszélgetéseink során beszámoltak a nehézségeikről, és kérték, hogy imádkozunk értük. Végezetül elmondhatjuk, hogy egy olyan barátkozó csoport alakult, amelynek tagjait érdekli az üdvösség kérdése, és folytatni szeretnék a felkészülést a keresztségre. Valós reményeim vannak, hogy Toreck városában sok lélek csatlakozik majd a kis közösséghez, és megszervezhetik a gyülekezetet.

Konsztantinszkajában sokkal nehezebb dolgunk volt, mivel alig 2–5 barátkozó személy jött el, ebből egy család rendszeresen; reményeink szerint ők elfogadják a hitet. Dicséretes dolog, hogy az evangelizációs sorozat alatt nem próbálták ajándékokkal „csalogatni” az embereket, viszont az ajándékozást a későbbiekre tervezték. Mivel nagyon szegény, zömével munkanélküli személyekről beszélünk, igencsak szükségük volt élelmiszer-segélyekre, amit meg is kaptak az evangelizációs sorozat befejezése után. Egyesek Bibliát kértek, amit a sorozat végén átadtunk nekik, viszont voltak olyanok is, akik annyira vágytak Bibliára, hogy nem kellett megvárniuk a sorozat végét.

Kiegészítő tevékenységet folytattunk a pünkösdista gyülekezetben, amelyet kétszer látogattunk meg, és ahová meghívtak, hogy a Szentlélekről beszéljünk. Elégedettségüknek adtak hangot, mivel olyan témákat érintettünk, amelyekről nem volt tudomásuk. Népes, több mint 60 tagú gyülekezetük van, és egy lakóházból átalakított helyiségben gyűlnek össze. Nincsenek különleges építményeik vagy templomaik.

A misszióterületen egy szorgalmas lelkésszel dolgozhattam, aki a feleségével együtt vette ki a részét a szolgálatból. Az autójával hordozott egyik helységből a másikba. A három gyülekezetből álló kerületében csak egyedül neki van személyautója. Nagyon elfoglalt, számos adminisztratív feladatnak kell eleget tennie, az egyházterület könyvevangélista munkáját is ő irányítja, ezért nem jut elég ideje a gyülekezetekre vagy a barátkozókra. Talán a közvetlen lelkeszi jelenlét hiánya jelenti a közösség legnagyobb gondját, és valószínűleg ezért annyira gyengék az ottani közösségek.

Egy fiatal fordító állt a rendelkezésemre. A lelkeszi szolgálatban első évét töltő fiatalember bár nem ismerte kiválóan sem az orosz sem a román

nyelvet, mégis remekül helytállt a munkában. Jól dolgoztunk együtt. Az orvosi misszionárius pedig egy a gerincproblémákra és csontrendszerre szakosodott személy volt, akinek a hallgatók értékelték az előadásait. Power Point bemutató révén tartotta meg az előadásokat, amelyek végén megvizsgálta és kezelte a jelentkezőket. Az előadásokra meghívtak zenészeket is, akik gitárjátékkal és énekhangjukkal emelték az est hangulatát. A szervezés szempontjából minden a legnagyobb rendben zajlott, de nem elég csupán a jó program és a kiváló szervezés. Hiányzik a lelkeség, a lelki hozzáállás, az áhítat, a személyes munka. Ennek tudhatók be a gyenge eredmények és közösségek. Mindjárt meglátszik a különbség ott, ahol jól felkészült és odaadó önkéntes misszionárius tevékenykedik, aki látogatja a barátkozókat. Ott sokan és rendszeresen eljöttek az előadásokra, és nagyobb érdeklődést tanúsítottak az üdvösség iránt.

Kérem az Urat, hogy az elvetett mag hozza meg gyümölcsét. Ezen újabb tapasztalat még egyszer igazolta, hogy az adventizmus nagy, erős és egységes család, mely együtt érez a szükségben le-

vőkkel, és segítségét nyújtja. Az Úr áldja meg művét! Ámen! ■

Traian Aldea, nyugdíjas lelkipásztor

„Fontos Személy kopogtat szíved ajtaján”

SZELIDOVE – Az evangelizációs sorozaton részt vett egy hölgy is. 2019. február 2-án, szombaton, miután jelen volt a délelőtti istentiszteleten, az utolsó előtti, vagyis a délutáni találkozó végén kijelentette, hogy Moszkvába kell utaznia, és nem vehet részt a másnapi, utolsó előadásán. Az orosz fővárosban dolgozik. Tulajdonképpen már korábban el kellett volna utaznia, de leesett és megsérült, s így maradásra kényszerült. Most viszont készen állt az utazásra. Feltette a kérdést: „Véletlen volt, hogy leestem, és el kellett halasztanom az utazást, vagy talán azért történt mindez, hogy részt vehessek az előadásokon?”

GORNEAC – Az egyik este előkelő hölgy jött el az istentiszteletre. Az előadáson feszülten figyelt. Végül odajött hozzánk, és feltett néhány kérdést. Megtudtuk, hogy Moszkvában lakik. Három napra jött látogatóba a városba, itt hallott arról, hogy a helyi zeneiskola dísztermében különleges program zajlik: a bányavárosban, ahonnan a legtöbben a háború miatt már elköltöztek, mégis történik valami! Kíváncsisága hozta el. A látottak és a hallottak hatással voltak rá. Mielőtt távozott, megadtuk neki a moszkvai adventista gyülekezet

címét. Bizonyára nem véletlen volt. Fontos Személy kopogtatott a szíve ajtaján!

Az evangelizációs sorozat végén megkérdeztem az ifjú Andrej Vypuschenko lelkészt, hogy milyen elvárásai voltak, és szerinte mit értünk el. Ekkor tudtam meg, hogy a környékükön nem szoktak téli evangelizációt tartani. Számukra nem ez a megfelelő időszak. Nagy a hó, hideg van, és arra gondolt, hogy nem lesznek majd érdeklődők. A két kis adventista közösség, amelynek tagjai közül sokan elköltöztek, nem képesek nagy dolgok megvalósítására. Mindezek mellett kivette a részét a munkából, készült, és az eredmények meghaladták a várakozásait. Miután hazautaztunk, üzenetet kaptam tőle, amelyben elmondta, hogy megtartotta az első találkozókat a továbbra is tanulmányozni vágyók számára. Szelidove városában 18 személy vett részt az összejöveteleken, Gorneac helységben pedig 28 felnőtt és 3 gyerek.

„Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába” (Lk 10:2). ■

Eduard Călugăru, Romániai Unió

Közösség és vendégszeretet

Nosztalgiával és örömmel gondolok vissza arra a tíz napra, amelyet Donyeck körzetében töltöttem ukrainai testvéreimmel. Nagyjából húsz évet tértem vissza az időben. Az ukrainai testvéri közösség olyan, mint amilyen a mienk volt két évtizeddel ezelőtt, amikor még mi is szénnel fűtöttünk a lakásban. Az emberek ritkán mosolyognak, és sokat sóhajtoznak, viszont az életkörülmények összehozták őket a kályha köré, a véget nem érő lelki beszélgetések köré, miközben kint minden szempontból tombol a hideg. Azt a közösséget tapasztaltam Ukrajnában, amire már régóta vágyom. Az emberek nem siettek, nem untatta őket a hosszú prédikáció, és minden alkalommal tü-

relmetlenül várták, hogy újabb beszélgetés kezdődjék Istenről.

Vendégszeretetük kifejezéséhez csupán egy csésze teára és egy tányérnyi hajdinára volt szükség, amit azonban nagy szeretettel kínáltak fel a vendégnek. Számukra egyáltalán nem okoz nehézséget a vendégfogadás, természetes dolognak tartják, ami hozzá tartozik a küldetésükhöz. Készek sok mindenről lemondani a vendég javára, a gyülekezetük pedig vendégfogadóház, ahol királyi ellátásban részesítik a látogatót. Két bányavárosban dolgoztam (Mirnograd, Novogrodovka) szorgalmas, Isten Igéje iránt érdeklődő emberekkel. Utóbbiban napi három evangelizációs előadást tartottunk: 12, 15 és 18 órától. Az előadásokat három, egyenként félórás szakaszra osztottuk. Az első 30 perc egészségügyi prezentáció volt, a következő félórában Dániel-szemináriumot tartottunk, az utolsóban pedig elhangzott a bibliai üzenet. Naponta nagyjából 80 látogató jött el megismerni a bibliai igazságokat.

Együtt imádkoztunk és énekeltünk. Szép eredményeket értünk el a tíz napos intenzív missziós tevékenység alatt. A sorozat befejezése után két személy keresztkelődött meg, egyikük a sorozat alatt döntött a keresztségről. Áldott legyen az Úr ezekért a csodákért! ■

Balla Loránd, igazgató, Kiadványok-, Etnikai csoportok- és Profétaság Lelke Osztály, Romániai Unió

Reménység Ukrajnának

A „Reménység Ukrajnának” elnevezésű projektet az ADRA Románia szervezte, és célja a háborús övezetben élő közel 630 kiszolgáltatott család életkörülményeinek javítása. A projekt 9344 eurós költségvetéssel számol, amelyhez az ADRA Európa 6300 euróval járult hozzá.

A terv hét romániai és hét ukrainai lelkész, valamint a hét helyi fordító szoros együttműködése révén valósulhatott meg, természetesen a helyi hatóságok és gyülekezetek támogatásával. Mindenkinék a hozzájárulása fel van jegyezve a menynyei könyvekben.

Az ADRA Románia képviselői kimentek a helyszínre, és az előírásoknak megfelelően tájékoztatást kértek a helyi önkormányzatoktól a hátrányos helyzetben levő személyek azonosságára vonatko-

zóan. A Velika Novoszilka nevű városka 2. számú iskolájának igazgatónője, Nina Vaszilevna bocsátotta rendelkezésünkre a rászoruló családok listáját. Közéjük tartozik Ljuba családja is.

Ljuba lelkiismeretes, tiszta, szorgalmas édesanya. Alig múlt 30 éves. A háborús övezetből menekült a városba. A férje néhány éve meghalt a háborúban. A fegyveres konfliktus miatt egyre nehezebb az élet, viszont három gyermeke – Olea (9 éves), Ivan (8 éves) és Maxim (3 éves) – arra készíti, hogy minden reggel új erővel kezdje az életet. Szép, szófogadó gyermekek, akik viszont árván nőnek fel. Az édesanyának nincs kihez fordulnia segítségért, nincsenek sem szülei, sem testvérei, sem rokonai. Akik még életben vannak, a határ túloldalán rekedtek. Nehézségek árán ne-

veli gyermekeit, és küzd, hogy ételt tehessen eléjük az asztalra. Ő maga többször feküdt már le éhesen, viszont sosem veszítette el a reményt.

„Az ADRA Románia kezdeményezése nagy segítséget jelent városunk számára. Megható, hogy olyan távolról jöttek el segítséget nyújtani. Értékeljük az iskolánk gyermekeinek nyújtott támogatásait. Az évek során jó kapcsolatokat alakítottunk ki az ADRA ukrainai munkatársaival. Azt szeretnénk, hogy együttműködésünk az ADRA Romániával valós reménységet hozzon az árván maradt gyermekek életébe, és a tanulmányi eredményeik is javuljanak. A gyerekeknek tudomást kell szereznük az önkéntes jótékony tevékenységről, és hiszem, hogy erőfeszítéseik meghozzák a várt eredményeket” – nyilatkozta Nina Vaszilevna iskolaigazgató.

Velika Novoszilka lakói nagy szegénységben élnek: örülnek még az ajándékba kapott kenyérnek is. Az egyik nap az ADRA önkéntesei – Szergej Holikov adventista lelkipásztor, és Vasile Petrovic fordító, valamint két lelkes fiatalember, David és Maxim – 20 élelmiszer-csomagot állítottak össze a rászorulóknak. A csomag a következőket tartalmazta: egy nagy fehér kenyeret, hajdinát, búzát, rizst, árpát, olajat, sót, cukrot, tejet, konzerveket, gyümölcsöt és édességet – ami csomagonként 150 hrivnyába került (kb. 5 dollár). Noha egy jó fizetés alig éri el a 2500 hrivnyát (400 lej), a havi nyugdíj pedig 900 hrivnya (150 lej), a helybeliek mégis nagyon kedves, ven-

dégfogadó, adakozó emberek. A közöttük töltött néhány nap alatt az ADRA munkatársai nagyon sok saját kezűleg készített jelképes ajándékot kaptak az igen szűkös anyagi körülmények közt élő emberektől.

Hét látogatás, hét lélek, hét missziómunka az evangélium hirdetéséért, az Úr Jézus dicsőségére! Szolgálatunk valóságos ünnep volt az ukrainai testvérek számára, melynek során a reménység találkozott az odaadással és a bátorsággal, és így Istentől kapott ajándékként fogadhatták az emberek. ■

Robert Georgescu, ADRA Románia

„A győzelem biztos, ha bátorság vezérel”

Néhány évvel ezelőtt egy misszionárius család kiköltözött a kelet-ukrainai Novopszkov városkába. A település egyetlen adventista családjához aztán újabb három testvérnő csatlakozott a környező településekről. Így alakult meg az az öttagú csoport, amely a lelkipásztorával együtt elhatározta: evangelizációs sorozatot tart a városban.

Nyolc órás autótúrát követően, amely során aszfaltburkolatot nem láttunk, csak havat és jeget, végül megérkeztünk a célhoz. Szombat reggel találkozom az öttagú gyülekezettel. Tudomásomra hozzák, hogy a városban két különböző helyszínen fogunk evangelizációt tartani. Felfigyelek a bátorságukra és missziós odaadásukra.

Az első – szombaton 12 órakor kezdődő – előadásra 22 látogató jön el. Boldog vagyok. Az

ebédnél megkérdelem a „helyieket”, hogy a látogatók közül hányan tartoznak a rokonaik vagy barátaik közé. Válaszuktól kiderül, hogy senki. Még inkább elcsodálkozom. Ekkor mondják el, hogy a városban csak a misszionárius házaspár adventista.

Délután 4 órára egy másik helyszínre megyünk. Itt csupán négy látogató van jelen. Mi következik? Nagyon hideg hét nap, viszont az emberi szívekben nagy melegség vár rám. A háborús nehézségek által Isten megvizsgálja az embereket. A látogatók száma egyre nő, a két helyszínen esténként eléri a 48 nem adventista személyt. A kis hívő csoport bátorságát megjutalmazza Isten.

Habár idegen voltam számukra, előjognak tekintem, hogy felkereshettem őket a házaikban, és

imádkozhattam érettük. Az első két találkozó során nem láttam mosolyt az arcukon, de később

Miután hosszú időn keresztül imádkoztunk az ukrainai háborús övezetben élőkért, ahonnan szomorú híreket kaptunk, végül meghívtak, hogy vigyük el azokra a területekre is a jó hírt, amely az Údvözítő békéjét öntheti a megszorodott szívekbe. Így érkezünk meg az orosz határ közelében levő Dobropole nevű, 40.000 lakosú bányavároskába. Az ottani adventista gyülekezet 20 tagjával együtt tartottunk evangelizációs sorozatot. Ahogy teltek a napok, egyre többen szereztek tudomást a programjainkról, és jöttek

megbarátkoztunk. Egyikük még jelképesen az unokájává is fogadott. Így tehát egy „bábuskát” (nagyamamát) is szereztem magamnak.

Az evangelizációs sorozat végén a lelkipásztor bejelentette a további találkozók programját, amelyre szép számmal jelentkezték. Örömmel telt meg a szívünk, amikor az egyik látogatás során az egyik hölgy kifejezte elhatározását: ha jóra fordul az idő, a nyáron szeretne megkeresztelkedni.

„Mert mint leszáll az eső és a hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek: Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok.” (Ésa 55: 10-11) ■

Ștefan Tomoiagă, a Romániai Unió elnöke

el az előadásokra. Isten megáldotta az erőfeszítéseinket, és felkínálta a lehetőséget, hogy meglátogassuk a városka más egyházait is, és prédikálhassunk a tagjaiknak.

Az egyik vasárnap a baptista gyülekezetbe hívtak meg, és a prédikáció, valamint a beszélgetések során örömmel tapasztaltam a Szentírás iránti nagy érdeklődésüket. Ezután még többen jöttek el a naponta kétszer tartott összejöveteleinkre, amelyeket egy kis teremben szerveztünk meg. Még aznap együtt örülhettünk az ihletett üzenetnek arról a különleges és szép ajándékról, amit a Teremtőtől kaptunk: a nyugalomnapról, a szombatról. A baptista gyülekezetben a délelőtt folyamán megejtett látogatásunk után két személy keresett meg, és örömet valamint háláját fejezte ki a felfedezett igazságokért és Isten szeretetéért. A misziós projektben szolgálatot vállalók számára külön imacélt képezett e személyek elhatározása, hogy szeretnék megtartani a szombatot, és szeretnének felkészülni a keresztségre. Nagy volt az örömünk látva, hogy Isten miként irányítja tervét, és igazgatja a körülményeket az Őt keresők számára.

Nem marad más hátra, mint imádkozni azért, hogy a Szentlélek továbbra is éreztesse befolyását ezeken a területeken, és a tanulmányozásban részt vevő 80 személy megerősödjön a hitben, míg újra találkozhatunk az ígéret országában! ■

Toader Brândzanic, lelkipásztor, Észak-Erdélyi Egyházterület

JOSEPH BATES (3)

Az alapító

1844–1847. Ebben az időszakban kristályosodnak ki a „maradék” teológiájának hitalapelvei (az Üdvözítő viszájövetele, a szentély, a szombat, a hármasság üzenet, az ember állapota a halálban), és kialakul a mozgalom vezetői csoportja: Joseph Bates – a szombatünnepelő adventizmus megalapítója, James White – a Hetednapi Adventista Egyház szervezetének megtervezője és Ellen White – Isten népének prófétája.

A fejlesztő

1847–1850. Az 58 éves advent úttörő ekkorra már kidolgozza a szombatünnepelés teológiáját, megjelenik hat könyve, és szombatról szóló értekezleteket szervez, amelyek összefogást és gyarapodást idéznek elő a közösségekben. Ő volt a mozgalom első számú teológusa, írója, lelkipásztor és adminisztrátora. 1850-ben Bates kapitány szerény szervező és tervező képessége találkozott a nála közel 30 évvel fiatalabb James White rátermettséggel. Szükség volt James White minden szervezői tudására, mivel a hívők száma egyre növekedett. James kiadásában megjelent már az adventista énekeskönyv, 1849-től volt a *Jelenvaló igazság* szerkesztője, 1850 augusztusától az *Adventist Review*, novembertől pedig a *Review and Herald* (a mai Adventszemle) szerkesztője. E kiadványok által hetente táplálta és egyesítette az Egyesült Államok területén szétszórt hívőket. Főszerkesztőként James White a mozgalom reprezentatív hangadóivá lépett elő.

Az elnök

1850–1862. Bates kapitány volt az elnöke ebben az időszakban az évenként megtartott adventista Generál Konferencia üléseinek. Ő volt az elnöke annak az 1855-ben megtartott értekezletnek is, amelyen arra a következtetésre jutottak, hogy a szombat naplementekor kezdődik, és nem 18 órakor, ahogyan Bates azt tíz éven keresztül hitte. 1859-ben pedig azt a találkozózt vezette, amelyen megszavazták a heti rendszeres adományozási tervet (ami 1879-ig működött, amikor is életbe léptették a tized elvét). 1860-ban azon az értekezleten elnökölt, amelyen megszavazták a Hetednapi Adventista Egyház nevét. Az 1862-ben tartott ülészakot szintén ő vezette: ekkor szavazták meg a Michigan Egyházterület megalapítását, amely magába foglalta az államban működő összes adventista gyülekezetet. Ez volt az első megalapított egyházterület, elnökének pedig Bates-et választották.

A veterán

1862–1872. Az életrajzi leírások alapján Bates kapitány idejének háromnegyedét missziós utazásokkal töltötte.

1865-ben az egyház több úttörője, többek közt Ellen White, John Andrews és Uriah Smith egészségi problémákkal küszködtek, s az előjárók betegsége miatt a Generál Konferencia végrehajtó bizottságának munkálatait közel egy évre fel kellett függeszteni. Bates kapitány azonban már az 1821-ben elfogadott egészséges életmód előnyeinek az élő bizonyítéka volt. 73 évesen nagy igyekezettel adománygyűjtést kezdeményezett, hogy kifizethessék a nála 29 évvel fiatalabb James White, valamint a 40 esztendővel fiatalabb John Loughborough kórházi ellátását.

1870-ben, 52 boldog, házasságban töltött év után megövegyül.

1871-ben, élete utolsó évében a veterán kapitány 11 hónapig tartó újabb misszióútra indul. A mostoha időjárási körülmények – sűrű havazás, nagy sár – ellenére több mint 120 előadást tart az Isten parancsolatait és a Jézus hitét megőrzők üdvösségéről.

Élete során voltak pillanatok, amikor az Úr megdorgálta őt bizonyos hibákért, melyeket konokságában, az egyház iránti túlzott aggodalmában, bíráló lelkületében, legalista, szélsőséges hajlama miatt, a mennyei ítélettől való félelmében követett el.

Joseph Bates-et igencsak szerette és tisztelte mindenki, aki ismerte. Kortársai nagyra becsülték Istenbe vetett bizalmát, Szentíráshoz való ragaszkodását, erőteljes személyiségét, bátorságát, becsületességét, áldozatkészségét, nemességét, tiszta életét, fáradhatatlan igehirdetését, egyház iránti hűségét, valamint az evangélium szolgálvaival vállalt szolidaritását.

Nem sokkal 1872. március 19-én bekövetkezett halála előtt, a következőket mondta a lelkipásztoroknak: „Testvéreim, szeretnék veletek tartani a munkában, bár már nem sokat tehetek. Saját helyzetem egy gyerekkori emléket idéz fel bennem, amikor a földműves kivezette az istállóból a lovait, mert szántani akart, de az öreg lovat az istállóban hagyta. Az istálló felől azonban kíváncsian nagy zajt hallott, és visszament, és ekkor látta, hogy az öreg állat erejét megfeszítve szeretne kijutni. Erre a földműves őt is kivezette, és befogta a többi állattal az ekék elé. Így az öreg ló hálásan lépdelt a társai mellett. Testvéreim, látni akarom, hogyan halad előre az Úr munkája. Még ha sokat nem is tehetek, de fogjatok be engem is, és engedjétek, hogy ott lépdeljek mellettetek!”

„És figyelmeztvén az ő életük végére, kövessétek hitüket” (Zsid 13:7 u.r.). ■

**ÚTTÖRŐ ÉS
REFORMÁTOR
CRISTIAN
TRENCHEA**

**„EMLÉKEZZETEK MEG
A TI ELŐJÁRÓI-
TOKRÓL, AKIK SZÓ-
LÓTTÁK NÉKTEK AZ
ISTEN BESZÉDÉT...”
(ZSID 13:7 E.R.)**

A MEGTÉRT GONOSZTEVŐ: MIT KÉRT, ÉS MIT KAPOTT?

A legtöbb bibliakutató szerint Lk 23:43 verse olyan esetet ír le, amikor Jézus sokkal többet adott a megtérő gonosztevőnek annál, amit az kért valójában. Íme, a kérés: „Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban!” (Lk 23:42), vagyis üdvösséget kért Jézus második eljövetelekor. Úgy tűnik azonban, hogy a Megváltó még aznap felkínálta neki a mennyországot: „Bizony mondom néked: ma velem leszel a paradicsomban” (Lk 23:43).

Ezt a magyarázatot az adventizmus az alábbiakra alapozva cáfolja: a „néked” és a „ma” szavak között a görög szövegben nincs sem vessző sem kettőspont. Jelen tanulmány célja exegetikus magyarázatot, ugyanakkor választ is adni a követ-

kező kérdésre: melyik ígéhez kapcsolódik a „ma” időhatározósó? Vagyis, a „ma” Jézus kijelentésének időpontjára utal („ma mondom néked”), vagy azon ígéretére, hogy a mennybe jut (azaz: „*már* ma velem leszel a paradicsomban”)?

A kérdés megválaszolása érdekében figyeljük meg a Bibliában a „ma” időhatározósó néhány alkalmazási szabályát, előbb azonban tekintsük át a szakirodalom néhány fontosabb magyarázatát.

Vélemények Lk 23:43 versével kapcsolatban

A bibliafordítások szinte egyhangúan állítják, hogy Jézus akkorra, nagypéntekre ígérte meg a mennyet a gonosztevőknek. Ez alól egyetlen kivétel az ökumenikus francia bibliafordítás (TOB

„URAM, EMLÉKEZZÉL MEG ÉN RÓLAM,
MIKOR ELJÖSSZ A TE ORSZÁGODBAN.”
(LUKÁCS 23:42)

2010), amelyben ekképp jelenik meg a szöveg: „Bizony mondom néked, ma, velem leszel a paradicsomban.” Ez azonban túl kevés ahhoz, hogy felfigyeljenek rá a biblia-magyarázók. Az *Adventista Bibliakommentáron*¹ kívül az összes magyarázat egyetért a legtöbb bibliafordítással. Szemléltetésként említjük Ken Heer metodista teológus kijelentését: „A gonosztevőnek nem kellett átmennie próbaidőn, egyfajta purgatóriumon. Közvetlenül a paradicsomba léphetett be. Lelkének tehát nem kellett elaludnia, hogy majd életre keljen a feltámadás napján. Már aznap Jézussal lehetett.”² Ezen igen széles körben elterjedt nézettől azonban léteznek ritka eltérések is. A német Roy E. Gingrich teológus például így vélekedik: „Krisztus megjutalmazta a gonosztevő abbéli hitét, hogy Ő a Messiás, ezért így szólt hozzá: »Bizony mondom néked ma, velem leszel a paradicsomban« (vagyis majd a jövődéli mennyországban).”³

A „ma” határozószó

Ha emlékszünk még az iskolában tanultakra, a határozószó rendeltetése megváltoztatni vagy pontosítani a közelében levő cselekvő ige jelentését. Lk 23:43 versében a „ma” két ige között helyezkedik el: „mondom” és „leszel”. Ha meg akarjuk határozni, hogy melyikhez kapcsolódik, meg kell figyelniük Lukács evangéliumának más nyelvtani szerkezeteit is. A következőket olvassuk Lk 2:10-11 versében: „És monda az angyal nékik: [...] hirdetek néktek nagy örömet, [...] mert született néktek ma a Megtartó.” Nyelvtani szempontból a szövegben a „ma” határozószó Krisztus születésének pillanatára utal, habár érvényes arra a pillanatra is, amikor az angyalok hirdetik az üzenetet. Azért utal Jézus születésére, mivel a határozószó előtt megjelenik a „mert” kötőszó. Másik hasonló példa Lk 4:21 versében található: „Ő pedig kezdte hozzájuk szólani: Ma teljesedett be ez az Írás” (egyes fordításokban a „ma” szócska előtt van a „hogyan” kötőszó). A kötőszónak köszönhetően a „ma” ebben az esetben is a Szentírásban leírtak teljesedésének pillanatára utal.

A görög szövegben, Lk 23:43 versében nincs „hogyan” kötőszó (a Károli-fordításban sincs – *a fordító megjegyzése*), ennek következtében a „ma” határozószó nem az utólagos cselekvéshez („velem leszel a paradicsomban”),

hanem az előbbihez kapcsolódik („mondom néked”). Általánosságban véve a görög nyelvben a határozószó jobbára a legközelebbi igehez kapcsolódik, ugyanakkor az is megfigyelhető, hogy a szövegben a „ma” szócska egy jelen- vagy esetleg múlt idejű igtet határoz meg, de nem jövő idejűt. Valószínűleg ebből a megfontolásból változtatták meg ókori asszír iratokban a szavak sorrendjét úgy, hogy a „ma” határozószó nem a „velem leszel”, hanem a „mondom néked” cselekvést jelölő kifejezéshez kapcsolódik.⁴

További tényezők, amelyek szintén ezt az álláspontot támasztják alá, a közvetlen, valamint a távolabbi szöveggörnyezethez köthetők. A Krisztus és a gonosztevők között folyó párbeszéd tétje Jézus messiási volta. A megtért gonosztevő így szól: „Ha te vagy a Krisztus, szabaddítsd meg magadat és minket is!” (Lk 23:39). A megtért gonosztevő a társa hitelensége fölül emelkedik, és az Ember Jézus Krisztusban meglátja Istennek Fiát. Jézus megtisztelte az ő hitét, viszont nem bizonyíthatta, hogy Ő a Messiás épp egy olyan napon, amikor meg kellett halnia. A „mondom néked ma” kijelentést a következőképpen kell olvasnunk: „ma mondom, amikor csak te hiszel énbennem.”⁵ Másfelől azonban a tágabb szöveggörnyezetből tudjuk, hogy a feltámadás reggelén Jézus így szólt Mária Magdalénához: „Nem mentem még fel az én Atyámhoz” (Jn 20:17).

A felsorolt érvek alapján levonhatjuk a következtetést, hogy Lk 23:43 versében Jézus a megtérő gonosztevőnek azt ígerte meg, amit kért tőle: üdvösséget majd az utolsó napon. ■

Andrei Lechovolea, IV. éves pasztorál-teológus hallgató, Adventus Egyetem, Cernica

dr. Laurențiu Moț, egyetemi docens, Adventus Egyetem, Cernica

A MEGTÉRT GONOSZTEVŐ ISTEN FIÁT LÁTJA MEG AZ EMBER JÉZUS KRISZTUSBAN. JÉZUS A MEGTÉRŐ GONOSZTEVŐNEK AZT ÍGÉRTE MEG, AMIT KÉRT TŐLE: ÜDVÖSSÉGET MAJD AZ UTOLSÓ NAPON.

1. A szerző szerint „a görög szövegszerkezet megengedi, hogy a határozószó bárhol feltűnjön a mondatban, a szerző döntése alapján.” F. D. Nichol (ed.), *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, 5. köt., (Hagerstown, Md: Review and Herald, 1978), 877. o.

2. K. Heer, *Luke: A Commentary for Bible Students* (Indianapolis, IN: Wesleyan Publishing House, 2007), 313. o. Lásd még: Joseph A. Fitzmyer S.J., *The Gospel according to Luke X-XXIV: Introduction, Translation, and Notes* (New Haven, CT: Yale University Press, 2008), 1510. o.

3. R. E. Gingrich, *The Gospel of Luke* (Memphis, TN.: Riverside Printing, 2001), 66. o.

4. Bruce Manning Metzger, *A Textual Commentary on the Greek New Testament, Second Edition a Companion Volume to the United Bible Societies' Greek New Testament (4th Rev. Ed.)* (New York: United Bible Societies, 1994), 155. O.

5. Ellen White kijelenti: „Az ígéretet azonban a keresztre feszítés napján, a nyilvánvaló vereség és sötétség napján adta. »Ma«, miközben haldoklik a kereszten mint gonosztevő, Krisztus biztosít egy szegény bűnöst arról, hogy »velem leszel a paradicsomban« (Lk 23:43). Ellen G. White, *Jézus élete*, 751. o.

JÉZUS KRISZTUS TESTET ÖLTÉSE ÉS A BŰN (2)

Abűn fogalmának tisztázása során meg kell találnunk a bibliai választ arra, hogy mi Isten megoldása a bűnre. Ezért felvetődik az a kérdés, hogy a testet öltött Jézus Krisztus élete, szenvedései, halála és feltámadása megoldást nyújtott-e a bűn egyes vagy többes számú formájára, vagy mindkettőre.

Pál apostolnak a Római levélben tett kijelentései megdöbbennek az olvasót. Pál azt állítja, hogy mi, emberek, képesek vagyunk sikerrel ellenállni a bűn (egyes szám) kihívásainak. Jóhiszeműen elfogadjuk, hogy Pál nem volt Pelágius eszméinek

az előfutára. Pelágius, aki Ágoston (354-430) kortársaként élt Kr. u. 360 és 420 között, azt állította, hogy az ember született, saját erőforrással rendelkezik az erkölcsileg jóvá váláshoz. Bizton állíthatjuk, hogy embertanát (antropológiáját) tekintve Pál nem volt „pelágiánus”. Azt tanította, hogy az Ádámtól örökölt bűn – ami egyes számban értelmezendő – uralja emberi természetünket, amiben „nincs semmi jó” (Róm 7:17–18). Ez azt jelenti, hogy nem rendelkezünk született képességekkel és erővel a jó cselekvésére, hogy így visszaverjük a „test” kívánságait és kihívásait (18. vers).

Éppen ez a valóság, de egyben pesszimista páli embertan (antropológia) az, amely miatt értetlenül állunk többi kijelentése előtt, amely azt állítja, hogy a hívő ember képes sikerrel megküzdeni az egyes számú bűnnel. Lássunk néhány ilyen kijelentést:

„Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-e a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távol legyen! Akik meghaltunk a *bűnnek*, mi módon élénk abban? [...] Tudván azt, hogy... aki meghalt, felszabadult a *bűn* alól. Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a *bűnnek*, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban. Ne uralkodjék tehát a *bűn* a ti halandó testetekben, hogy engedjétek néki az ő kívánságaiban.

Mert a *bűn* ti rajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt. Mit is tehát? Vétkezzünk-é, mivelhogy nem vagyunk törvény alatt, hanem kegyelem alatt? Távol legyen! Avagy nem tudjátok, hogy akinek odaszánjátok magatokat szolgálak az engedelmes-ségre, annak vagytok szolgálai, akinek engedelmeskedtek: vagy a *bűnnek* halálra, vagy az engedel-mességnek igazságra? De hála az Istennek, hogy jöllehet a *bűn* szolgálai voltatok, szívetek szerint engedelmeskedtetek a tudomány azon alakjának, amelyre adattatok. Felszabadulván pedig a *bűn* alól, az igazságnak szolgálivá lettetek” (Róm 6:1-2,6-7,11-12, 14-18; a szerző kiemelése).

Elsősorban vegyük észre azt, hogy ebben a részben, amely a Római levél első nyolc fejezetének tematikai egységébe tartozik, Pál ismételtelen használja a „bűn” megnevezést egyes számban. Eltökélt szándéka meggyőzni az olvasót, hogy az egyes számú bűn, habár az egész emberiség (ontológiai) létállapotának egyetemes ügye, már megoldott feladatot jelent: „felszabadultatok a „bűn alól” (Róm 6:18; a szerző kiemelése). Pál azzal érvel nagyon is érthetően, hogy a megoldás nem az emberben vagy fizikai, értelmi, akarati és lelki képességeiben található. Az ember az ádami bűn rabja, képtelen azt megoldani úgy, ahogy a Római levél 7. fejezetéből is kitűnik: „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem a halálnak eme testéből? Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által! Azért jöllehet elmémmel az Isten törvényének, de testemmel a *bűn* törvényének szolgálak”! (Róm 7:24-25; a szerző kiemelése).

Az Atya Isten azonban megtalálta a megoldást arra szánva Fiát, Jézus Krisztust, hogy a Szentlélek révén testet öltön, majd felruházta tekintéllyel, hogy a Szentháromság megoldása legyen a bűn egyetemes kérdésére. Ez a gondolat a 8. fe-

jezet teológiai érvelésében éri el csúcspontját. Pál összegzését a fejezet 1-3. versei foglalják össze, kiemelten pedig a 3. vers. Ez a szöveg kijelenti, hogy a Szentlélek által testet öltött Jézus Krisztus egyszer s mindenkorra megoldotta az egyes számú bűn kérdését:

„Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtelen volt az [emberi] test miatt (görögül: *szárksz*, „hús” a romlott emberi természetet jelenti minden hajlamával együtt), az Isten az ő Fiát kibocsátván *bűn* testének hasonlatosságában [emberi természetben], kárhoztatá a *bűnt* a testben” (a szerző kiemelése).

Pál azt mondja, az Atya azért küldte a Fiát, hogy „kárhoztassa”, vagyis megoldja az egyes számú bűnt élete, halála és feltámadása által, amit emberi – „testi” – természetben tapasztalt meg. Kijelenti, hogy Máriától születve Krisztus a miénkhez **hasonló** (*homoioōma*, Róm 8:3) emberi természetet vett magára, **nem** pedig **azonos** azzal, amit biológiai születésünkkel szüleinktől örökölünk. Nagyon fontos ez a krisztológiai részlet, Pál többször is megismétli leveleinek különböző krisztológiai vonatkozásaiban (Fil 2:7; Zsid 2:17; 4:15). Számára lényeges mondanivaló, mivel éppen ez a magyarázat arra, miért lehetett Jézus megoldás az egyes számú bűnre.

Pál reméli, hogy az ismétlődő „hasonlóság/ hasonló” (*homoioōma / homoiōs*) kifejezés nyomán az olvasó nem felejtí el, hogy a testet öltött Krisztus hasonló, de nem a miénkkel azonos emberi természettel rendelkezett. Mi tette csak hasonlóvá? Az egyes számú bűn szempontja. A kérdés az alábbi formában is felvetődhet: rendelkezett-e a názáreti Jézus olyan emberi természettel, amelyben jelen volt az egyes számú bűn – az önzés, „az ó ember” minden bűnös, szennyes és romlott hajlama – úgy, amint részét képezi a mi emberi természetünknek?

Pál és a többi bibliai író tagadólag válaszol erre a kérdésre. A szentírás adatok arról győznek meg, hogy a testet öltött Jézus Krisztus emberi természetében nem rejtőzött az egyes számú bűn. Az általuk felvetett alapvető ok üdvösségtani (szoteriológiai) jellegű: Krisztusnak meg kellett valósítania az emberiség üdvösségét, azaz megmentését és megváltását. A Biblia üdvösségtanra (szoteriológiára) alapozott krisztológiai érveket mutat be ennek a krisztusi megvalósításnak a tisztázására. Más szóval a Szentírás az ember megváltását és

A SZENTÍRÁS KRISZTOLÓGIAJA SZALLÓS-FARKAS ZOLTÁN

AZ EMBERI TESTET ÖLTÖTT
JÉZUS KRISZTUS ÚGY
A MESSIÁSI, FÖLDI SZOL-
GÁLATA IDEJÉN, MINT AZ
ATYÁHOZ VALÓ FELEMEL-
KEDÉSE UTÁN AZ EGYES ÉS
TÖBBES SZÁMÚ BÜNTŐL
MENTES EMBERI TERMÉ-
SZETTEL RENDELKEZETT,
ILLETVE RENDELKEZIK.

a bűn miatti engesztelő áldozat elégséges voltát úgy mutatja be, mint amit Krisztus emberi természetének páratlansága biztosít. Az ide vonatkozó információk az alábbiak szerint csoportosíthatók:

1. *A Szentlélek általi természetfölötti születés része az ember megváltását célzó tervnek, és magyarázatot ad a bűn hiányára Krisztus emberi természetében:* „Mikor pedig ezeket magában elgondolta: ímé az Úrnak angyala álomban megjelenék néki, mondván: József, Dávidnak fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a te feleségedet, mert ami benne fogantatott, a Szentlélektől van az. Szül pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak *bűneiből* (többes szám, Mát 1:20-21). „És felelvén az angyal, monda néki: A Szentlélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téved; azért ami születik is, szentnek hívatik, Isten Fiának” (Luk 1:35). A mi gyermekeink nem születnek „szentek”.
2. *Krisztus volt az engesztelő áldozat úgy az egyes számú „bűnért”, mint a többes számú „bűnökért”, ennél fogva életéből mindkettőnek hiányoznia kellett.* „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen (bűn nélküli, egyes számban) bárányn, a Krisztusén” (1Pt 1:18-19). „Másnap látá János Jézust őhozzá menni, és monda: Ímé, az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ *bűnét*”. Károli többes számmal fordította (*bűneit*), ám a görög eredeti szövegben egyes számban van a főnév, *bűnét* (1Jn 1:29)! „Ki vádol engem közületek *bűnnel*? (egyes számban)” (Jn 8:46a)? „És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi *bűneinket* (többes számban) elvegye; és ő benne nincsen *bűn* (egyes számban)” (1Jn 3:5; a szerző kiemelése).
3. *Krisztusnak a mennyei szentélyben Főpapként végzett engesztelési munkája megkövetelte, hogy emberi természete, amelyet Atyjához való felemelkedése után is megőrzött, bűnmentes legyen:* „Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki mindenekben megkísértetett hozzánk hasonlóan, kivéve a *bűnt* (egyes számban)” (Zsid 4:15). „Mert ilyen főpap illet vala minket, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott [különböző], és aki az egeknél magasságosabb lett” (Zsid 7:26).
4. *Ahogy a kegyelemből nekünk tulajdonított megigazulás nem része a mi természetünknek, ugyanúgy Jézusnak az Atya általi, megváltásun-*

kért történő „bűnné tevése” nem része az ő testet öltött természetének: „Mert azt, aki bűnt (egyes számban) nem ismert, *bűnné* (egyes számban) tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne” (2Kor 5:21).

5. *Az emberiség megváltása szükségszerűvé tette, hogy a názáreti Jézus egyetlen bűnt se kövessen el, vagyis ne legyenek többes számú bűnei, mivel magára kellett vennie a mi bűneinket, azaz törvénytelenégeinket:* „Ő megsebesítettett a mi *bűneinkért*, megrontatott a mi *vétkeinkért* [...] Ismeretével igaz szolgám sokakat megigazít, és *vétkeiket* ő viseli” (Ésa 53:5a,11). „Aki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az Ő valóságának képmása, aki hatalma szavával fenn tartja a mindenséget, aki minket *bűneinktől* megtisztítván ült a Felségnek jobbára a magasságban” (Zsid 1:3). „És tudjátok, hogy Ő azért jelent meg, hogy a mi *bűneinket* elvegye” (1Jn 3:5a). (A fentebb kiemelt főnevek mind többes számban vannak.)

KÖVETKEZTETÉSEK

Az ebben és a múlt hónap cikkben végzett egzotikai-teológiai elemzésünk végén három következtetést vonhatunk le.

(1) Az emberi testet öltött Jézus Krisztus úgy a messiási, földi szolgálata idején, mint az Atyához való felemelkedése után az egyes és többes számú bűntől mentes emberi természettel rendelkezett, illetve rendelkezik.

(2) Jézus Krisztus csak úgy válhatott az Atya megoldásává a létállapoti bűn egyetemes kérdésére, ha őbenne nem létezett az a „baj” (egyes számú *bűn*), amelynek megoldására érkezett e világba.

(3) Ő visszavonhatatlanul és kétségtelenül megoldotta úgy az egyes, mint a többes számú bűn kérdését, mi pedig, akik megoldásának haszonélvezői vagyunk, legyőzhetjük az egyes számú bűn erejét, ha Jézus Krisztust elfogadva nem engedelmesszünk a romlott emberi természetünkben fakadó kívánságoknak. Erre utal Pál a fent elemzett szövegekben, amelyek érvelési csúcspontját Róm 8:1-2 verseiben találjuk: „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a *bűn* (egyes szám) és a halál törvényétől.” ■

Dr. Szallós-Farkas Zoltán, egyetemi docens,
az Adventus Egyetem Szenátusának elnöke, Cernica

„NINCSEN AZÉRT
IMMÁR SEMMI
KÁRHOZTATÁSUK
AZOKNAK, AKIK
KRISZTUS JÉZUS-
BAN VANNAK,
KIK NEM TEST
SZERINT JÁR-
NAK,
HANEM LÉLEK
SZERINT. MERT
A JÉZUS KRISZ-
TUSBAN VALÓ
ÉLET LELKÉNEK
TÖRVÉNYE MEG-
SZABADÍTOTT
ENGEN A BŰN
ÉS A HALÁL
TÖRVÉNYÉTŐL.”
(RÓM 8:1-2)

HETEDNAPI ADVENTISTA IDENTITÁS (2)

A LAODICEAI ÜZENET ELLEN G. WHITE ÍRÁSAIBAN

Surridge készített egy rövid szemlét arról, hogyan használta Ellen G. White a laodiceai gyülekezethez intézett levelét azokban a bizonyoságtetelekben, amelyeket egy-egy személynek vagy gyülekezetnek küldött. Ezekből az írásokból megismerhetjük a jellegzetes bűnöket, amelyek az első adventistákat fenyegették, és fény derül a győzelem törvényszerűségeire is.

Megtudhatjuk például, hogy miután Jézus eljövele nem következett be úgy, ahogy várták, átadták magukat „a világ szeretetének, az önzésnek, a kapzsiságnak, ami felemésztette Isten népe lelki életét” (1T 141). Minél többet kaptak e világtól, annál jobban vágytak a világ dolgai után, és annál többet akartak kapni belőle. Bár Jézus megmondta, hogy könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bemenni a mennyek országába, ők mégis gazdagságra törekedtek.

Mit kell tenni, hogy a helyzet megváltozzon? – kérdezte Ellen G. White, majd ezt felelte: Imádkoznunk kell, hogy Isten tanítson meg bennünket arra, hogy a kapzsiság leghatékonyabb ellenszere, ha „minden javunkat Isten oltárára helyezzük” (1T 142).

Egy másik jellegzetes bűn, amit a laodiceai üzenettel való visszaélés még erősített is, a kritizáló lelkület. Sokan nem arra használták a laodiceai üzenetet, hogy önmagukba nézzenek, megvizsgálják szívüket, és megváltoztassák életfelfogásukat, hanem arra, hogy mások felett ítélkezzenek vele. „Láttam – írja Ellen G. White –, hogy néhány szerencsétlen lélek vallásossága nem áll másból, minthogy mások öltözetét és viselkedését nézegetik, és hibát keresnek bennük. Ha ezek nem változnak meg, nem lesz helyük a mennyben, mert a végén még az Ūrban is találhnának hibát” (1T 145).

A harmadik tipikus korai bűn, ami miatt Ellen G. White felemelte szavát, a rajongó fanatizmus volt. Különösen a keleti parton fekvő gyülekezetekben voltak szélsőséges megnyilatkozások, amelyek Sátán kezében alkalmas eszközöknek bizonyultak arra, hogy „megrontsák az üzenetet, és tönkretegyék befolyását” (2SG 223). Egyesek úgy gondolták, hogy ha megváltoztatnak néhány különleges dolgot, egy csapásra megújul az egyház,

és elkezdődik a hangos kiáltás. Mivel a gyors, látványos eredmények elmaradtak, elfordultak a laodiceai üzenettől, sőt, szembe helyezkedtek vele (1T 186).

Ellen G. White ezért fontosnak tartotta megírni, hogy ez az üzenet nem egy napra való. Az eredmény nem következik be néhány látványos intézkedés hatására. „Láttam, hogy ez az üzenet nem éri el célját néhány rövid hónap alatt. Arra rendeltetett, hogy felemelje Isten népét, hogy felismerjék bűneiket, buzgó bűnbánatra jussanak, elnyerjék Jézus állandó jelenlétét, és így alkalmasakká válnak a harmadik angyal hangos kiáltására. Ha az üzenet megérinti a szívet, Isten előtti őszinte alázat lesz az eredménye” (1T 186).

A nagy adventmozgalom éppen úgy, mint a romjaiból kibontakozó hetednapi adventizmus a tizenkilencedik századi második nagy amerikai ébredés hatására alakult ki. Ezért a mozgalom fejlődésében nyomon követhetjük az ébredési mozgalmak jellegzetes erőnyeit, de azok hibáit is. E hibák egyike a gyors, látványos eredményekre való törekvés, amit általában kiegészítés és vallási hanyatlás követett. Jól mutatja ezt egy könyv címe, melynek szerzője úgy mutatta be az észak-amerikai egyházakat, amelyek a második ébredés hatása alá kerültek, mint „felperzselt körzeteket”.

A laodiceai üzenet is felperzseli a gyülekezeteket akkor, ha kampányként viszonyulunk hozzá. Viszont áldott győzelmet kölcsönöz Isten maradék népének, amennyiben állandó, egész életen át tartó önvizsgálatra és a felismert bűneinkből való folyamatos megtérésre készítet bennünket. „A hű Tanú bizonyoságtévése nem úgy mutatja be a langymelegeket, mint akik reménytelen helyzetben vannak. Még van esély a helyzet rendezésére, ezért a laodiceai üzenet tele van bátorítással...” (RH 1894. aug. 28) – írja Ellen G. White. ■

Szilvási József, lelkipásztor, az Adventista Teológiai Főiskola rektora, Pécel, Magyarország

**ADVENTISTA
AZONOSSÁGUNK
SZILVÁSI
JÓZSEF**

SOKAN NEM ARRA HASZNÁLTÁK A LAODICEAI ÜZENETET, HOGY ÖNMAGUKBA NÉZZENEK ÉS MEGVIZSGÁLJÁK SZÍVÜKET, HANEM ARRA, HOGY MÁSOK FELETT ÍTÉLKEZZENEK VELE.

A LÉLEKMENTÉS KULCSA

A Szilágyságban élő testvérek a téli időszakban különleges lelkesedéssel igyekeznek minél több missziós projektet megvalósítani. Így történt az idén is. Szilágy megye majdnem minden gyülekezetében és jó néhány fehér területen is hirdettük a hármassági üzenetet.

Kárpátalja után jelenleg – az Úr kegyelméből – a szilágysági Kraszna körzetében szolgálunk. Isten iránti elismeréssel osztok meg az olvasókkal néhányat a 2019. év első

negyedében szerzett missziós tapasztalatainkból. A kerületben 4 evangelizációt tartottunk. Hálásak vagyunk a jó Istennek, hogy mind a négy helyen a vendégek száma 30 és 70 között volt.

Dobán Faragó József vajdasági nyugdíjas lelkipásztor szólította meg az embereket Isten Igéjével. A sorozatos előadásokkal egy időben vakációs bibliaiskola működött, ahova 25–30 gyermek jött el alkalmanként. A bibliaórákat szánkózással fejeztük be. Egy kedves vendég rendszeresen látogatja a keddi imaórákat és a szombati istentiszteleteket.

Szilágyszentkirály fehér terület, ahová a tavaly költözött a dobai gyülekezet vezető és családja. Evangelizációt tartottunk, amelyen Cserbik János magyarországi lelkész hirdette az evangélium jó hírét. Diósadon – amely szinten fehér terület – Mezei Áron testvér tartotta az előadásokat.

Krasznán Köteles Csaba testvér hirdette az Igét, aki évekkal ezelőtt a gyülekezet lelkipásztoraként szolgált. Krasznához fűződik egy igen kedves és tanulságos tapasztalat. 2017 végén minden házhoz vittünk a reformáció 500. évfordulójára készült A nagy küzdelem c. könyv kivonatos kiadásából. A tavaly nem tartottunk nyilvános evangelizációt, az idén azonban 1.600 meghívót osztottunk ki, és ismét meghívtuk az embereket az imaházba.

Az új év új célokat is hozott a gyülekezetbe. Egy testvérnő kezdeményezésére minden hétfőn imaóra gyűlünk. Megtapasztaltuk, hogy az eredményes evangelizációt imaórákkal kell kezdeni. Az elsődleges imacélok kö-

zött volt, hogy a Szentlélek dolgozzon az emberek szívében, hogy vágyódjanak eljönni az evangelizációs sorozatra.

Az elmúlt év végén Krasznán öt személy keresztkelkedett meg. A keresztség előtt néhány nappal még egy személy döntött Krisztus mellett. Így az evangelizációt úgy terveztük, hogy utána keresztséget is tartunk. Hála az Úrnak, sok vendég volt a sorozaton, volt olyan este, hogy 50-nél is több vendég volt jelen. Az evangelizáció végén a hétfői imaóra is meghívtuk a vendégeket. Az első alkalommal egy vendég jött el, aki a későbbiekben sajnos elmaradt. De szombaton jött valaki más, aki végigjárta az evangelizációt, és úgy döntött, hogy megkeresztelkedik. Elmondta, hogy már alig várta, hogy evangelizáció legyen az adventista gyülekezetben, mert meggyőződött a szombat igazságáról és a többi, bibliai igazságról.

Különös tapasztalat volt ez az imaórán résztvevőknek. A Jó Isten megmutatta, hogy „igen hasznos az igaznak buzgósgóságos könyörgése”. Mi nem tudtuk, kiért imádkozunk. Az illető személy sem tudta, hogy a gyülekezet könyörög érte, hogy engedelmeskedjen a Szentlélek készítésének, de Valaki tudta. A közbenjáró Jézus Krisztus meghallgatta imáinkat, és válaszolt is. Így nem egy személy készül a keresztségre, hanem kettő. Imádkozunk, hogy az Úr hozzon újabb üdvösséget kereső lelkeket. A szerzett tapasztalat után bátorítok minden lelkész és gyülekezeti tagot, hogy működtessék és látogassák a hét közbeni és a szombat reggeli imaórákat, mert „az ima a lélek lélegzetvétele” és a siker kulcsa.

A vég közel! Egy munkát kell befejezni, és Isten angyalai munkatársaink akarnak lenni. Imádkozunk és sorakozunk fel a lélekmentés áldott munkájában! ■

Farkas Győző, lelkipásztor, Észak Erdélyi Egyházterület

DICSÉRJÜK AZ URAT!

A mezőfelei adventista imaházban szervezte meg március 23-án a Dél-Erdélyi Egyházterület Ifjúsági Osztálya a „Dicsérjük az Urat” kompanion ének- és zenefesztivált. Az esemény célja: megerősíteni a Krisztust váró nemzedék-tudatot a fiatalokban. A találkozót a lehetőség nyújtotta a több mint 230 fiatalnak, hogy jobban megismerjék Istent és egymást, és növekedjenek a közös szolgálatban.

A zsúfolásig megtelt teremben az imaórát Bíró András, az Ifjúsági Osztály társigazgatója tartotta, majd közös éneklés után Poenariu Gelunak, az Ifjúsági Osztály igazgatójának irányításával interaktív online bibliai vetélkedő tette próbára a fiatalok bibliaismeretét. Dél- és észak-erdélyi énekegyüttesek, szólisták, zenészek és szavalók szolgálata tette színessé a találkozót, amelyen igei üzenetek is elhangoztak. Lucaciu Edmond lelkész hangsúlyozta, hogy a dicséretünk egyedül csak Istenre összpontosítson. Ferencz Zörgel József lelkész hasznos tanácsokat osztott meg a tartalmas élet érdekében.

Íme, néhány értékes gondolat a jelenlévő fiatalok megfogalmazásában:

„Nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy részt vehettem az ének- és zenefesztiválon. Hála legyen Istennek mindezt. Boldog vagyok, mert látom Isten gondoskodó kezét! Csodálatos alkalom volt egy csendes helyen, kedves ismerősök társaságában és egy fantasztikus Isten jelenlétében! Nagyon várom már a következő ilyen alkalmat, de úgy érzem, hogy a szívem az Üvegtengeren állók énekét szeretné már énekelni! Legyünk ott is együtt!” (Szabó József, Székelykeresztúr)

„Az alkotási fesztivál feltöltődést jelentett számunkra, mivel a zene- és énekdarabok felüdítették a lelkünket. Az eseményt a változatos programok tették érdekessé és áldásossá.” (Nagy Boglárka, Csittszentiván)

„Gyönyörű egyházi és klasszikus ének- és zeneszámok voltak hallhatók Isten dicsőítésére és a hallgatók örömeire. Nagyon jól éreztem magam ezen az összejövetelen. Véleményem szerint hasznos lenne több ilyen jellegű rendezvény szervezése Isten magasztalására és az ifjak fejlődésére.” (Szegeci Edwin, Mezőfele)

Ferencz Z. József a házigazda gyülekezet lelkésze így értékeli a találkozót: „Számomra öröm, hogy a mezőfelei Adventista Gyülekezet otthont adhatott a találkozóknak. Meghitt, istenfélő, keresztény légkörben zajlott az esemény. Nagyon értékeltem, hogy a nagyobb gyülekezetek mellett a kis gyülekezetek fiataljai is eljöttek és szolgáltak énekekkel-zenével. Öröm látni ifjaink lelkiükben, lelkiületben, szolgálatkészségben és talentumokban való növekedését. Úgy gondolom, hogy szükség van ilyen alkalmakra.”

Bíró András az esemény főszervezője így összegezte gondolatait a találkozóról: „A hangulat felemelő volt. A reggeli vetélkedő életre keltette a fiatalokat. Hallottunk kellemes zenét, vérpezsdítő fúvós szolgálatokat és szívhez szóló énekeket a szólisták és az együttesek előadásában, valamint élet-szemléletet formáló igeszolgálatokat. Gazdagon részesültünk nem csak lelki eledelben, hanem finom ebéd és vacsorában is a mezőfelei gyülekezet diakóniája jóvoltából. Hálas vagyok a jó Istennek az összesereglett fiatalokért, a szervező csapat szolgálatáért és a mezőfelei gyülekezet testvéri vendéglátásáért!”

A találkozó köszönetnyilvánítással, baráti beszélgetésekkel zárult a mielőbbi viszontlátás reményében. Soli Deo Gloria! ■

**TALENTUMAINKKAL
AZ ÚR SZOLGÁLATÁBAN**
SZÁSZ
ERNŐ

Szász Ernő, lelkipásztor, Dél Erdélyi Egyházterület

DÁNIEL APOKALIPSZISÉNEK ÉRTELMEZÉSI ELVEI: A KINYILATKOZTATÁS IRODALMI ESZKÖZEI (3)

Folytatjuk a kinyilatkoztatás irodalmi eszközeinek – Dániel könyve értelmezési kulcsának” – elemzését. Míg az előző cikkekben felhozott példák bizonyították az $\times(\times+1)$ képlet jelenlétét az ótestamentumi irodalomban, mely perikópában az $\times$ a bibliai perikópa három elemét képviseli, ebben a cikkben bemutatjuk a képlet jelenlétét az újtestamentumi irodalomban is.

Jézus megdicsőülése

Jézus megdicsőülésének jelenete két esetben is az $\times(\times+1)$ képletre épül. A „hat nap múlva” időháttározó révén az esemény exegetikus módon kapcsolódik Péter hitvallomásának pillanatához, amikor kijelenti, hogy Jézus a Krisztus (Mt 7:1; Mk 9:2). A péteri vallomástétel a szinoptikus evangéliumok eseményeinek egyik jelentőségteljes momentuma, mivel bevezeti egyfelől Jézus azonosságának felfedését, másfelől pedig közelgő szenvedéseit. Péter viszont ellenzi a szenvedéseket, enyhébb, szenvedések nélküli eseményeket javasol, azonban ezzel Jézus szigorú feddését vonja magára: „Távozz tőlem Sátán... mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra” (Mt 16:22-23). A Jézus által bemutatott szenvedésekkel való ellenkezése lényegében elárulja Péter és a tanítványok teljesen eltérő elvárásait a Messiással kapcsolatban. A megdicsőülés eseménye kibővíti a péteri hitvallomást, és felkínálja Isten szempontjait a két messiási felfogással – a Jézuséval és a Péterével – kapcsolatban.

A kinyilatkoztatás irodalmi eszköze először akkor jelenik meg, amikor a leírás hangsúlyozza Jézus központi szerepét. Erre utal Jézus azon döntése is, hogy csupán három tanítványát – Pétert, Jakabot és Jánost – viszi magával a hegyre, ami a narráció szempontjából azt sugallja, hogy a negyedik személyre, Jézusra kell összpontosítanunk a figyelmünket. Nem csoda, hogy az Úr rendkívüli átalakulásokat él át: „az ő orcája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lőn, mint a fényesség” (Mt 17:2); „ruhája fényes lőn, igen fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéríthet” (Mk 9:3); „imádkozása közben az ő orcájának ábrázata elváltozék, és az ő ruhája fehér és fénylő lőn” (Lk 9:29).

Noha az első sorozat Jézus ábrázatának elváltozásában éri el a csúcspontját, a jelenethez tartozik a második sorozat is, amely hasonló elvekre épül, majd az Atya hallható kijelentésével éri el a tetőfokot. Ekkor tudjuk meg, hogy újabb két személy csatlakozott a megdicsőült Jézushoz: Mózes

és Illés. Ugyanakkor tudomást szerzünk arról is, hogy mi volt a dicsőséges találkozás beszédtemája: „Beszélük vala az Ő [Jézus] halálát, melyet Jeruzsálemben fog megteljesíteni” (Lk 9:31). A tanítványok zavart reakciója is a három személy jelenlétére utal: „Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarsz, építsünk itt három hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet” (Mt 17:4). Míg az ezt megelőző jelenetben Jézus személyesen dorgálja meg Pétert, a megdicsőülés hegyén Péter javaslatára közvetlenül az Atyától érkezik válasz: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok” (5. v.).

A továbbiakban az $x(x+1)$ képlet alapján bemutatunk egy másik példát, amelyben az x három változó elemet képvisel, és igazolja a kinyilatkoztatás irodalmi eszközeit az újtestamentumi irodalomban.

A szőlőművesek példázata (Lk 20:9-19)

Habár ez a példázat megtalálható az összes szinoptikus evangéliumban, csak Lukács mutatja be az $x(x+1)$ képlet alapján. Márk ugyanakkor beszámol a küldöttek többrendbeli látogatásáról, akiket azért küldtek gyümölcséréskor, hogy megszerezzék a gazdának kijáró részt: „szolgát küldé”; „küldé hozzájuk egy másik szolgát”; „és ismét másikat küldé”; „és sok másokat, némelyeket megvertén, némelyeket pedig megölvén”; „utoljára azt is elküldé [egyetlen fiát]” (Mk 12:2-6). Valószínűleg Márk beszámolójától fellelkesülve tudósít Máté is arról, hogy a szőlősgazda négy ízben

küldött szolgákat a termésért, és ötödízben küldte el saját fiát (Mk 21:33-37). E két evangélistától eltérően Lukács átszerkeszti a szőlőművesek példázatát, felsorolja a szőlősgazda három próbálkozását a rá eső rész megszerzésében, amelyeket egy negyedik is követ. A kinyilatkoztatás irodalmi eszközét a „három” számnév határozott kijelentése képezi – „És még harmadikat is küldé” (Lk 20:12) – mintegy előre vetítve a csúcspontot, azaz mindazt, aminek be kell következnie az utolsó próbálkozás után. A negyedik és egyben utolsó próbálkozás Lukács leírása szerint abból áll, hogy a szőlősgazda elküldi a saját fiát, akit megölnék. A fiú tragikus sorsa képezi a kialakuló ármánykodás csúcspontját. Lukács szándékosan állítja szembe a fiú sorsát a többi küldöttével, akiket csupán bántalmaztak, míg a fiút megölték. A példázat végkifejlete a gazda szándékának a kijelentésében mutatkozik meg: „Mit cselekszik azért a szőlőnek ura azokkal? Elmegy és elveszti azokat a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja” (Lk 20:15-16).

Az említett példák igazolják a kinyilatkoztatás irodalmi eszközeinek jelenlétét az újtestamentumi irodalomban. Egy következő számban kitérünk majd azokra az értelmezési elvekre, amelyek ezen eszközök alkalmazási alapjait képezték a Biblia írói számára, valamint tanulmányozni fogjuk az irodalmi eszközök jelentőségét a bibliai leírásokban. ■

Daniel Olariu, lelkipásztor, a héber nyelv és az Ószövetség tanára, Adventus Egyetem

**IRODALMI
ELJÁRÁSOK**
**DANIEL
OLARIU**

1. Lásd: Daniel Olariu, „Dániel apokalipszisének értelmezési elvei: A kinyilatkoztatás irodalmi eszközei (1+2), *Adventszemle*, 2018/8,11.

2. Bár Lukács evangéliumában az időmeghatározás eltérő – „mintegy nyolcad nappal” (Lk 9:28) –, a megdicsőülés eseménye szintén Péter hitvallomáshoz kapcsolódik (18-27. v.).

3. Ritkán történt meg, hogy Jézus csupán Péter, Jakab és János társaságában jelent meg valahol. Lényegében csak két ilyen esetet említ a Biblia, és Máté evangéliumában erről a szűk körű csoportról első ízben a megdicsőülés alkalmával találunk leírást. Sőt, mi több, ezek az esetek emlékeztetnek képeznek, figyelmünket mindkét alkalommal Jézus központi szerepére terelik: Jairus lányának feltámasztása (Mk 5:37; Lk 8:51), és a Gecsemáné (Mk 14:33; Mt 26:37). Fontos megjegyezni azt is, hogy ezekben a jelenetekben előtűnik a halál és a feltámasztás motívuma is. A megdicsőüléskor például, Jézus határozott kéréssel fordul tanítványaihoz: „Senkinek se mondjátok el, amit láttatok, míg fel nem támadt az embernek Fia a halálból” (Mt 17:9). Vagyis, a megdicsőülés eseményének a jelentősége is ezekben a motívumokban keresendő.

4. Az Atya megszólalásának jelentőségére következtethetünk Jézus szigorú dorgálásából, amit Péternek mond, amikor a tanítvány nem hajlandó elfogadni a Megváltó szenvedéseit (lásd Mt 16:22-23). A felhőből elhangzó kijelentés minden valószínűség szerint Péter egy újabb kezdeményezését hivatott megállítani, amellyel szintén a szenvedések ellen próbált tenni valamit. Az Atya szavai – „Őt hallgassátok” – arra buzdítják a tanítványokat, hogy csatlakozzanak a Jézus által bemutatott szenvedésekhez.

5. Hasonló képlet alapján szerkesztett példázat a „Jóthám példázata” is (Bír 9:7-21). Erről egy korábbi számban már beszéltünk (lásd az 1. sz. lábjegyzetet).

6. A küldöttek sorsát némi eltéréssel mutatja be Máté és Márk. Ilyen irányú példa egyfelől a sorrend, valamint a küldöttek némelyikének sorsa is. Míg Márk szerint az először küldött szolgát megverték, a másíknak betörték a fejét, meggyalázták, a harmadikat megölték stb., Máté leírásában az elsőt megverték, a másodikat megölték, a harmadikat megkövezték. Ami a Márk által említett második küldött sorsát illeti, valószínűleg Máté azzal magyarázza, hogy a megkövezéskor szerezhette fésüléseit.

JÉZUS ÉS NIKODÉMUS – a találkozás, amelynek ma is időszerű utórezgései vannak

Egyre többen állítják, hogy az evangélium üzenetét körünk realitásaihoz kellene igazítani. Ilyenformán beszélnek egy „új evangelizálásról”, ami „megszólítja mindazokat, akik valamikor a múltban elfogadták ugyan a keresztény hitet, de már nem értékelik annak szépségét, sőt, ellenkezőleg, akadálynak tartják boldogságuk útjában.”¹ Vagy akár az evangelizációs szóhasználat megváltoztatását bizonygatják, mivel „posztmodern kultúránk arra kész, hogy fogadjuk el az elvet, miszerint a szónak már nincs stabil jelentése, hanem egy folyamat részeként vagy egyik, vagy másik irányba hajlik el annak függvényében, hogy milyen érdekek vezérlik a szavak használatát.”²

Igaz, hogy „a keresztény vallásnak a kor emberét kell megszólítani, és párbeszédet kell folytatnia annak tehetlenségeivel, szükségleteivel, vágyaival, kihívásaival és kudarcával azért, hogy felelősséget vállaljon és gyógyítson, megigazítson és üdvözítsen”³, viszont a létfontosságú evangéliumi támpontok újrafogalmazásának gondolata szembehelyezkedik a Szentírás igazságával, amely határozottan állítja: „És az Isten országának ez az evangélioma hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek” (Mt 24:14 – *szövegkiemelés a szerzőtől*).

„Ez jöve Jézushoz éjjel” (Jn 3:2)

Míg a politikai korrektség elve kétségkívül posztmodern sajátosság, a kizárólagosság elve, amely arra törekszik, hogy megakadályozzon minden, a politikai illemszabályok által meg nem tűrt véleményt vagy hitet,⁴ már emberemlékezet óta létezik.

Ilyen értelemben tartották a nemzet nagyjai az Üdvözítőt nemkívánatos személynek, és ezzel magyarázható, hogy „amikor Nikodémus felismerte az előljárók általános magatartását Jézussal szemben, arra gondolt, hogy bölcsebb, ha nem kompromittálja hírnevét vagy társadalmi pozícióját, és nem kelti azt a látszatot, hogy komolyan veszi Jézust, és személyesen találkozni szeretne Vele.”⁵

Érdekes, hogy bár Nikodémus farizeus volt, nem pozíciója alapján kapott választ, még akkor sem, ha a „kép-mutató írástudók és farizeusok” kifejezés gyakori az evangéliumokban. Viszont a kijelentés konkrét helyzetekre és személyekre utal általánosítások nélkül, hiszen Jézus, akit azzal vádoltak, hogy a „vámszedők és bűnösök barátja” (Mt 11:19), visszatartás nélkül fogadta el a meghívást, és evett együtt a farizeusokkal (Lk 7:36; 11:37).

Ezzel szemben azonban Nikodémusnak alkalma adódott előbb leckét kapni a megtérésről, és a hit keresetsége általi nyilvános megvallásáról: „Bizony, bizony mondom né-

ked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába” (Jn 3:5 – *szövegkiemelés a szerzőtől*). Nehéz lecke ez egy olyan személy számára, akinek a zsidó teológia szerint már biztosított a menny csupán azért, mert Ábrahám leszármazottja, ugyanakkor egy olyan feltétel is, amely nélkül Jézus istenségének elfogadása („tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul” – 2. v.) csupán haszontalan elméleti felismerés maradt volna.

Másképpen fogalmazva, a politikai korrektség – még a maga jóindulatú formájában is, „a tőlünk különböző embertársak iránti jóézés és tisztelet normájaként”⁶ – elsőbbséget kell, hogy adjon a Szentírás határozott kijelentéseinek. Jelen esetben ez így hangzik: „Aki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; aki pedig nem hiszen, elkárhozik” (Mk 16:16).

„Felele Jézus és monda néki...” (Jn 3:3)

Aki elolvassa Jézus és Nikodémus találkozásának bibliai leírását, óhatatlanul felteszi a kérdést: „Mire felelt?”, mivel a Megváltó megszólalását nem egy kérdés előzte meg, mint ahogy elvárnánk, hanem egy kijelentés, amelyet legfeljebb hitnyilatkozatnak tekinthetünk a Beszélgetőtárs istenségére vonatkozóan.

Jézus mégis felel. Igaz, hogy egy ki nem mondott kérdésre, ami viszont magyarázatot ad Nikodémus éjszaka megejtett látogatására, és amely kérdést Pál kevésbé bonyolult személyiségű börtönőre tétovázás nélkül fel is tett: „Mit kell nékem cselekednem, hogy idvezüljek?” (Csel 16:3). „Végtelen bölcsességében az igazság egyik keresőjét látta maga előtt. Ismerte a látogatás célját, és abban a reményben, hogy elmélyítheti a hallgatójában már meglévő meggyőződést, egyenesen a tárgyra tért.”⁷

A posztmodern kor nem válaszokat ad, hanem kérdéseket tesz fel. Különben abból kiindulva, hogy a mai világ folytonos és gyors változásban van, egyesek kétségbe vonják még magát a válaszadás hasznosságát is, állítva, hogy „a szempontok sokféleségében irányt vesztett, posztmodern ember már nem is tudja, miben higgyen, [...] ezért ismeretlenségben marad, és a több ezer álarc között elveszve képtelen az önkifejeződésre.”⁸

Ebből az egzisztenciális végelgyengülési állapotból a Szentírás ígérete kínál menekvést: „És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket” (Jn 8:32). Vagy a Megváltó válaszát pozitívan értelmezve: „ha valaki [...] újjászületik, [...] megláthatja Isten országát.”

Noha a „posztmodernizmus számos keresztény elemet átvett majd megfosztott keresztény jellegétől (apokalipszis –

főleg ökológiai szempontból; örök élet – az életet meghosszabbító különféle orvosi felfedezések révén; egyfajta álreménység – amire pozitív gondolkodásként tekintenek⁹, a posztmodern ideológiák domináns érvelései nem képesek hiteles és kimerítő választ adni a kérdésre: „mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerhessem?” (Mk 10:17).

Az újjászületés (vagy „fentről jövő születés” – lásd az *anóthen* görög kifejezést) megoldását felkínálva az Üdvözítő nem tesz egyebet, mint az ember tekintetét, reményeit és vágyait a kezdeti tökéletes Teremtésre irányítja, arra az időre, amikor „látá Isten, hogy minden, amit teremtett vala, ímé igen jó” (1Móz 1:31).

„Felele Nikodémus és monda néki: Mimódon lehetnek ezek?” (Jn 3:9)

Árvaházban töltött hosszú évek után, ahol az ököl jogai érvényesülnek, és ahol a siker az ügyeskedők oldalán áll, a tizenegy éves Tudor kételyekkel fogadta az örökbefogadás lehetőségét.

Éppen ilyen bizalmatlan volt Nikodémus is az élet újjászületés általi gyökeres megváltozásának lehetőségével szemben, mivel üdvösséggel kapcsolatos felfogása közel állt a gazdag ifjúéhoz: „mi jót *cselekedjem*, hogy örök életet nyerjek?” (Mt 19:16 – *szövegkiemelés a szerzőtől*).

Íme, egy újabb bizonyíték, hogy a Prótagorasz téves elméletéből („minden dolog mértéke az ember”) kiinduló relativizmus nem csupán a posztmodern kor velejárója. Különbözően előbb a humanizmus majd a felvilágosodás kora is ennek a tökéletességet nélkülöző eszményképnek az erényeit hirdette, valamint a szabadság illúzióját, mint irányadót, amit az emberi értelem elszakadása okozott a kinyilatkoztatott hitelvektől.

Való igaz, hogy a posztmodernizmus lényeges tulajdonságává válva a „relativizmus tönkretette az erkölcsi szigort és a hit reménységét, elűzte a szeretet szépségét, és elrabolta az emberi létezés értelmét, előtérbe helyezve a tökéletlenséget, mint az emberre mindenholnan leselkedő hála árnyékának valóságát.”¹⁰ Így jutott el az emberiség az

Isten nélküli hamis valláshoz, „az emberi tökéletlenség kifejeződéséhez.”¹¹

Máskülönben sokkal engedékenyebbek lehetnénk Nikodémus fenntartásai iránt, ha figyelembe vesszük, hogy maguk a tanítványok is hasonló helyzetben nem átalottak kijelenteni: „Kemény beszéd ez, ki hallgathatja őt?” (Jn 6:60).

Bárki megállapíthatja, hogy a gyöngéd dorgáláson túl a Szentlélek munkájának szélhez való hasonlítása arra hívatott, hogy elvezéreljen a felsőbbrendű valóságok megértéséhez, vagyis Isten átformáló erejének megtapasztalásához azok életében, akik befogadják Őt, amikor „az emberi szem számára nem látható hatalom új lényt hoz létre Isten képmására.”¹²

Következtetés

Nikodémus megtérésnek története előtérbe helyezi az evangéliumi üzenet elfogadásának vagy elutasításának okait, melyek épp olyan érvényesek napjainkban, mint voltak annak idején. Különbözően a Szentírás beszél az „örökévaló evangélium” fogalmáról, mely szól a „föld lakosainak... minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek” (Jel 14:6).

Ennek értelmében tehát a legfontosabb nem az üzenet igazítása a mai realitásokhoz, hanem a szív ajtajának alázatos kitérítése a kinyilatkoztatott Ige üdvözítő igazságai előtt. „Nem a vitatkozás, érvelés világosítja meg a lelket. Fel kell tekintenünk, és élünk. Nikodémus elfogadta a tanítást, és magával vitte. Másképpen tanulmányozta a Szentírást, nem a vita vagy az elmélet kedvéért, hanem hogy a lélek számára nyerjen életet. Amint alávetette magát a Szentlélek vezetésének, látni kezdte a mennyországot.”¹³ ■

Dr. Dan Constantinescu, teológus, a közgazdaság-tudomány professzora

AZ EVANGÉLIUM ELFOGADÁSA DAN CONSTANTINESCU

1. D. Avram, *O nouă evanghelizare?*, <https://ziuadecj.realitatea.net/eveniment/--73334.html>.
2. L. De Chirico, *Rămași fără cuvinte. Cum remodelează romano-catolicismul vocabularul evanghelic*, <http://vaticanfiles.org/en/2013/04/56-ramasi-fara-cuvinte-cum-remodeleaza-romano-catolicismul-vocabularul-evanghelic/>.
3. B. Forte, *Esența Creștinismului*, EARCB, București, 2004, 38. o.
4. D. Mușat, „Dinamica mentalității colective și politice”, *Jurnalul Libertății de Conștiință* nr. 5/2017, Editions IARSIC, Les Arcs, 55. o.
5. Comentarii biblice, <https://mybible.ro/vdc/ioan/3/comentariu>.
6. D. Mușat, *u.o.*
7. Ellen G. White, *Jézus élete*, 168. o.
8. A. Puiescu, „Libertatea de conștiință în paradigma existențială a omului postmodern”, *Jurnalul Libertății de Conștiință* nr. 5/2017, Editions IARSIC, Les Arcs, 104. o.
9. A. Puiescu, *u.o.*, 102. o.
10. F. A. Schaeffer, *Trilogia*, Cartea Creștină, Oradea, 2002, 175. o.
11. A. Riccardi, *Sant'Egidio, Roma și lumea*, Editura Fundației Culturale Române, București, 1998, 109. o.
12. Ellen G. White, *Jézus élete*, 173. o.
13. Ellen G. White, *Jézus élete*, 175. o.

NINCS ENNÉL FONTOSABB (1)

Teológiai vita kerekedett Antiókiában. Hogy miért? „Némelyek pedig, kik Júdeából jöttek alá, így tanítják vala az atyafiakat: Ha körül nem metélkedtek Mózes rendtartása szerint, nem idvezülhettek” (Csel 15:1). A felmerülő nehézségek miatt a gyülekezet úgy döntött, hogy a kérdés tisztázása végett küldöttséget meneszt Jeruzsálembe: Pált, Barnabást és néhány antiókiiai atyafit.

A jeruzsálemi hívők értekezletet hívtak össze, amelyen részt vettek az apostolok, a presbiterek, valamint az antiókiiai küldöttség tagjai, és még sokan mások. A nézeteltérést kirobbantók nem átaláltak nyíltan megvallani álláspontjukat: „Előállanak azonban némely hívők a farizeusok szerzetéből valók közül, mondván, hogy

körül kell metélni őket, és megparancsolni, hogy a Mózes törvényét megtartsák” (5. v.).

Határozott különbséget kell tennünk Isten törvénye, azaz az Isten ujjával kötáblára írt Tízparancsolat – amelynek minden előírása erkölcsi, egyetemes és örök – és a mózesi törvények és rendeletek között, amiket Mózes Istentől kapott, és amelyeket egy könyvbe kellett feljegyeznie.

Mindkét törvény elhelyezésének külön jelentősége van:

– Isten törvénye, azaz a Tízparancsolat a frigidárába lett elhelyezve: „Melyben [a szentek szentjében] vala az arany füstölő oltár és a szövetség ládája beborítva minden felől arannyal, ebben a manás aranykorsó és Áron kihajtott vesszeje meg a szövetség táblái” (Zsid 9:4).

– „Abban az időben monda az Úr nékem: Faragj magadnak két kötáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, és jöjj fel hozzám a hegyre, és csinálj faládát. És felírom a táblákra azokat az ígéseket, amelyek az előbbi táblákon valának, amelyeket szét-törtél; és tedd azokat a ládába. Csinálék azért ládát sitti-fából, és faragék két kötáblát is, az előbbiekhöz hasonlókat; és felmenék a hegyre, és a két kötábla kezemben vala. És felírá a táblákra az előbbi írás szerint a tíz ígét, amelyeket szólott vala az Úr ti hozzátok a hegyen, a tűznek közepéből a gyülekezésnek napján, és átadá az Úr azokat nékem. Akkor megfordulék és alájövék a hegyről, és betevém a táblákat a ládába, amelyet csináltam vala, hogy ott legyenek, amiképpen az Úr parancsolta vala nékem” (5Móz 10:1-5).

– Nincs tudomásunk arról, hogy hová lett Áron vesszeje és a manás korsó, mivel Salamon idejében, a templom felszentelésékor a következőket állapították meg: „Nem volt egyéb a ládában, hanem csak Mózes két táblája, me-

HATÁROZOTT KÜLÖNBSÉGET KELL TENNÜNK ISTEN TÖRVÉNYE, AZAZ ISTEN UJJÁVAL KÖTÁBLÁRA ÍRT TÍZPARANC SOLAT – AMELYNEK MINDEN ELŐÍRÁSA ERKÖLCSI, EGYETEMES ÉS ÖRÖK – ÉS A MÓZESI TÖRVÉNYEK ÉS RENDELETEK KÖZÖTT, AMIKET MÓZES ISTENTŐL KAPOTT, ÉS AMELYEKET EGY KÖNYVBE KELLETT FELJEGYEZNI.

lyeket ő a Hóreb hegyén tett vala abba, amikor az Úr szövetséget kötött Izráel fiaival, mikor kijövének Egyiptomból” (2Krón 5:10). Tehát a Tízparancsolat a kárpiton belül elhelyezett frigylárában volt, és a szövetség ládáját csak a papok érintették meg.

És Mózes törvénye? Semmiképp sem a frigylárában volt, hanem azon kívül: „Mikor pedig teljesen és mindvégig beírta Mózes e törvény ígét könyvbe: Parancsola Mózes a lévítáknak, akik hordozák vala az Úr szövetségének ládáját, mondván: Vegyétek e törvénykönyvet, és tegyétek ezt az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségládája oldalához, és legyen ott ellened bizonyosságul” (5Móz 31:24-26).

A Megváltó így szólt az ellenszegülő zsidókhoz: „Ha körülmetélhető az ember szombaton, hogy a Mózes törvénye meg ne romoljon, én rám haragustok-é, hogy egy embert egészen meggyógyítottam szombaton?” (Jn 7:23). A körülmetélés tehát a mózesi törvényekhez tartozott. Mózes második, harmadik, negyedik és ötödik könyvében számos utasítást találunk a megtisztulásra, irigységre, rabszolgatartásra és ünnepekre vonatkozóan, amelyeket csak Mózes törvénykönyvébe lehetett feljegyezni, és nem a Tízparancsolat kőtábláira!

Összegzőképpen

A Tízparancsolatot Isten írta, és a frigylárába lett elhelyezve. Mózes törvényét az Úr parancsára a nép előjárója írta, és a frigyláda mellé helyezték. A Zsidókhoz írt levél szerzője szerint: „Ami példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal, melyek nem képesek lelkiismeret szerint tökéletessé tenni a szolgálattevőt, csakis étellel meg italokkal és különböző mosakodásokkal – melyek testi rendszabályok – a megjobbulás idejéig kötelezők” (Zsid 9:9-10). Az állati-, az étel- és italáldozatok, a különböző tisztálkodási formák, vagyis a földi rendeletek meghatározott időre adattak, megjobbítás végett.

Amikor Krisztus, Isten Fia feláldozta önmagát a kereszten, „a templom kárpitja fölétől aljáig ketté hasada” (Mt 27:51). Ez jelezte a mózesi könyvekben és a Zsidókhoz írt levélben leírt ceremóniális rendszer végét. Időleges, földi rendeletek, a megjobbítás végett. Ezeket Mózes a saját kezével írta a könyvbe, amelyet a frigyláda mellé helyeztek el. Ezután következett a megigazítás ideje Krisztus üdvözítő áldozata révén. Amit azonban Isten maga vésett a kőtáblára, az egyedüli irat, amit Ő írt, az az erkölcsi, létfontosságú, megváltoztathatatlan, isteni, örök törvény.

Megállapíthatjuk, hogy a Biblia legalább háromféle parancsolatról tesz említést:

1. Isten parancsolatai, a Tízparancsolat, vagyis az erkölcsi törvény. Ezek isteni rendeletek, melyeket Ő maga írt, jelentett ki és tart tiszteletben. A parancsolatok az Ő jellemének hú másolatai, szeretetét, szentségét és igazságát fejezik ki. A történelem végidején élő hívőkről szól a kijelentés: „Itt van a szenteknek békeséges túrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” (Jel 14:12). „Megharaguvék azért a sárkány az aszszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele” (Jel 12:17).
2. A földi parancsolatok, amelyek időlegesen adattak, megjobbítás végett (Zsid 9:10). Isten adta, de Mózes írta le a könyvbe (5Móz 31:24).
3. Emberi rendeletek és tanítások, amelyeket Isten hozzájárulása nélkül, vagy az Ő akaratával ellentétben adtak ki. Ezek a „világ elemi tanításai”, olyan önmegtartóztatást hirdető tiltások, amelyeket a keresztények átvettek a pogányoktól, és amelyekről Pál apostol kárhóztatóan szól Kol 2:20-23 verseiben.

A második típusú parancsolatok zavart keltek a keresztények egy csoportjában, és ez Antiochiában nézeteltéréshez vezetett. Mit határozott a jeruzsálemi keresztény értekezlet? Hogy ne terheljék a pogányokat a megjobbulás idejére adatott rendelkezésekkel, amelyekkel kapcsolatosan maga Péter jelentette ki, hogy oly iga, „melyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhattunk” (Csel 15:10). A mózesi törvénykönyvben leírtak ellenük szóltak „bizonyosságul” (5Móz 31:26).

Az erkölcsi törvények nem az ember ellen adtak, hanem éppen az ember boldogságát, életét és az Istennel való összhangot szavatolják. Menyei utasítások, amelyek az ember javát szolgálják: egynejség, a bálványimádás kerülése, az Úr nevének hiába felvévése és a szombatrontás elleni felszólítás; a szülők tisztelete; az élet, a család, a felebarát javainak tiszteletben tartása; az igazság tisztelete és a bűnös kívánságok kerülése. ■

(Folytatjuk)

Stefan Radu, nyugdíjas lelképásztor

A TÖRVÉNY GARANCIÁJA STEFAN RADU

AZ ERKÖLCSI TÖRVÉNYEK NEM AZ EMBER ELLEN ADATTAK, HANEM ÉPPEZ AZ EMBER BOLDOGSÁGÁT, ÉLETÉT ÉS AZ ISTENNEL VALÓ ÖSSZHANGOT SZAVATOLJÁK.

AZ ÚR IGÉJÉBŐL

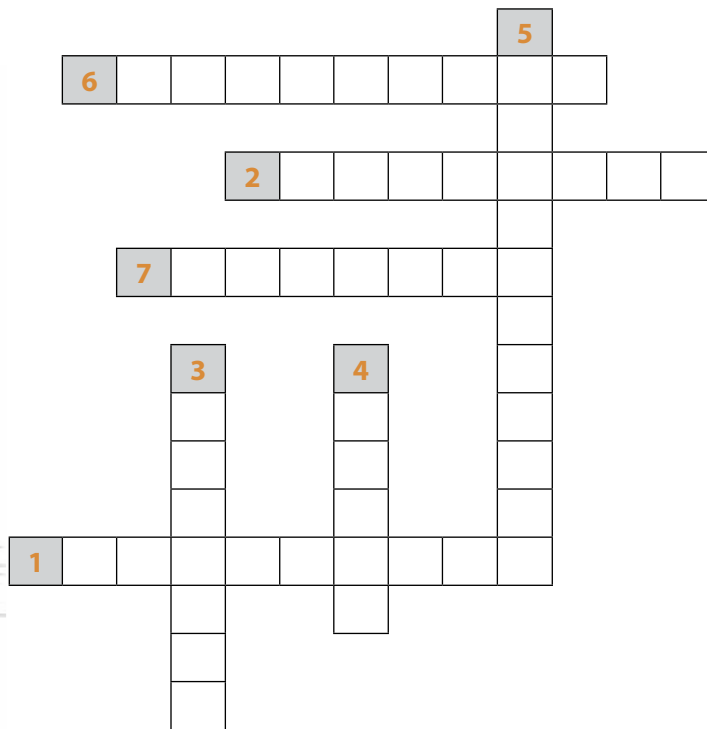
Kedves gyermekek, írájatok be a pontozott részre a 23. zsoltár hiányzó szavait, hogy megtaláljátok az alábbi rejtvényrács megfejtéseit.

1. Az Úr az én .....; nem szűkölködöm.
2. Fűves legelőkön nyugtat engem, és csendes vizekhez ..... engem.
3. és 4. Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért. Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te ..... és ....., azok vigasztalnak engem.
5. Asztalt terítesz nékem az én ..... előtt; elárasztod fejem olajjal; csordultig van a poharam.
6. és 7. Bizonyára jószágod és ..... követnek engem életem minden napján, és az Úr ..... lakozom hosszú ideig.

**A NYÁJ
BARÁNYKÁI**
**ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
az Unió Gyermekosztá-
lyának aligazgatója

Megoldás: 1. Pásztorom; 2. tereleget; 3. vesszöd; 4. botod; 5. ellenségeim; 6. kegyelmed; 7. házában.

A TELJES ÖRÖM

Mi, emberek hajlamosak vagyunk a gondolkodásunk alapján értelmezni az élet valóságait. Ekképpen hangzik Salamon király tanácsa: „Mert mint aki számíttatja a falatot magában, olyan ő” (Példabeszédek 23:7). Salamon szavaiból kiindulva írta James Allen: „A körülöttünk levő világ a belső gondolatvilágunkhoz igazodik, és mind a kellemes, mind pedig a kellemetlen állapotok az egyén végső jólétéhez járulnak hozzá. Azt aratva, amit vetett, az ember a szenvedésből és a boldogságból is egyaránt tanul.”¹

A Krisztussal járás lényege az öröm és az ünneplés. Krisztus ünnepi hangulat közepette jött a világra: „Hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme léssen” (Lukács 2:10). Amikor felment a mennybe, örömet örökségként hagyta tanítványaira: „Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömem, és a ti örömetek beteljék” (János 15:11).

A mai társadalomból éppen ez az ünnepi, örömteljes, szabad lelkület hiányzik. Közöny és depresszió uralja az embereket. Harvey Cox szerint a modern embert annyira beszippantotta a „munka és az ésszerű elemzés, hogy teljes mértékben elfelejtette az ünneplés önfeledt örömet.”² Szomorú, hogy az emberek egyházból egyházba rohannak, hogy megkapják az „öröm az Úrban” egy újabb „adagját”.

Az örömet nem bizonyos zenei stílusban énekelve találjuk meg, vagy nem valamely embercsoporthoz csatlakozva, de még a Lélek akár leghasznosabb ajándékait gyakorolva sem. Az igazi öröme az engedelmségben találunk rá. Amikor a Jézustól származó erő megérinti munkánkat, életünket, és megvált bennünket, a szomorúság örömmé változik. Aki ezt figyelmen kívül hagyja, nem értette meg a testet öltés jelentőségét.

Sokszor próbálunk örömet önteni az emberekbe, miközben az életükben gyakorlatilag semmi sem történik. Jézus nem lett része mindennapi létezésüknek. Az öröm olyan elmeállapot, amelyet tudatosan kell ápolnunk, ha úgy akarunk másokat szeretni és befolyásolni, ahogy Isten elvárja.

Kevés érték szerezhető meg könnyen, s ez alól a lélek öröme sem kivétel. A tevékeny hit e mércéjének megszerzése azonban kockázatokkal jár. Nagy árat követel, sőt, mi több, előre kell fizetni. Le kell mondanunk bizonyos már megszokott gondolkodásmódról, el kell hagynunk káros szokásainkat, és többé nem szabad kifogásokhoz folyamodnunk.

Amíg szabadon megválaszthatjuk a gondolatainkat, és minden pillanatban döntési lehetőségek milliárdjai

állnak rendelkezésünkre, válasszunk tudatosan: gondolataink legyenek csodálatosak és ne középszerűek! Összpontosítsanak valamire, ne legyenek szétszórtak! Legyenek szertetteljesek, nem pedig közömbösek! Hittel és nem félelemmel teljesekek! Gondoljunk a lehetőségekre, és ne a biztonságra, a fontos dolgok foglalkoztassanak, ne a közönségesek! Gondoljunk a bőségre, és ne a szűkségletekre! Gondolkozzunk együtt érző módon, ne legyenek önző gondolataink! Isten ígéretein elmélkedjünk, ne a világ problémáin. „Az az ember, aki pusztá köteleességérzetből próbálja megtartani Isten parancsolatait – azért, mert ez követelmény –, soha nem fogja érezni az engedelmség örömet. Voltaképpen nem is engedelmeskedik.”³

Lelkünk belefáradhat Isten feszültségekkel teli keresésébe, hiszen a test is kimerül egyszer. Az ünnep segít kapcsolódni és örülni a földi jó dolgoknak, ugyanakkor hatékony ellenszere a szívünket összetörő, szomorú pillanatoknak is. „Az ünneplés érdekes tulajdonsága, hogy még több ünneplést eredményez. Az öröm örömet szül. Az élet azon kevés elemei közé tartozik, amelyek továbbadás által gyarapodnak.”⁴

Az ünneplés meg nem érdemelt kegyelem, amit közvetlenül Istentől kapunk. Részünkről tevékeny magatartást követel, dicsőítő áldozatot. Ez a feladatunk, amire elhívattunk. „Isten azt akarta, hogy népe egész életében dicsőítse. Így kellett volna megismertetni »e földön« Isten útját, és »minden népek közt« az Ő szabadítását (Zsolt 67:3).”⁵

Adja az Úr, hogy örömed áldás legyen mások számára! ■

Stefan Tomoiagă, a Romániai Unió elnöke

**HÁLA-
ÁLDOZAT
STEFAN
TOMOIAGA**

**„ANNAKOKÁÉRT
Ő ÁLTALA VIGYÜNK
DICSÉRETNEK ÁLDO-
ZATÁT MINDENKOR
ISTEN ELÉ, AZAZ AZ
Ő NEVÉRŐL VALLÁST
TEVŐ AJKAKNAK
GYÜMÖLCSÉT.”
(ZSIDÓK 13:15)**

1. James Allen, *The Wisdom of James Allen*, ed. Andy Zubko, San Diego, CA, Dove Foundation, 2007, 25. o.

2. Harvey Cox, *The Feast of Fools*, Harvard University Press, Cambridge, Mass., 1969, 12. o.

3. Ellen G. White, *Krisztus példázatai*, 97. o.

4. D. Elton Trueblood, *The Humor of Christ*, Harper & Row, New York, 1964, 33. o.

5. Ellen G. White, *Krisztus példázatai*, 295. o.

ADVENTUS
EGYETEM

FELVÉTELI
2019

JÚLIUS / SZEPTEMBER

VÁLJATOK

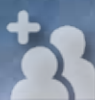
hasonlóvá!

HÖZZÉ

Róma 12:2

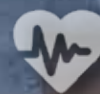
Adventista
pasztorál-
teológia

Szociális
gondozó
szak

Óvodapedagógus-
és tanítóképző
szak

„Doctor Luca”
Egészségügyi
Főiskola,
Cernica

021 369 53 50
0744 685 123
uadventus.ro

55722